UFO-VISION Nr. 8

KR-96

TEMA: Abductions - fup eller fakta?

Skandinavisk UFO Information

UFO-Vision, nr. 8

Redigering og layout:
Kim Møller Hansen
Redigeringen er afsluttet den 21. februar 2004

Oversættelser:
Flemming O. Rasmussen

Forsideillustration:
Kari Rajanen

Øvrige illustrationer:
SUFOI Picture library

UFO-Vision udgives af
Skandinavisk UFO Information (SUFOI)
Postboks 6
2820 Gentofte
www.ufo.dk

Printed in Denmark, 2004
Trykt hos Micro-Forma, Odense
ISSN 0902-2341
ISBN 87-87628-84-8
DC 13.905

Bøger, videoer, tidsskrifter m.m., som ønskes omtalt i UFO-Vision, bedes sendt direkte til redaktionens adresse:
UFO-Vision
Kim Møller Hansen
Eilekiersvej 14, Benløse
DK-4100 Ringsted

Bortført af aliens - fup eller fakta?

Af Robert A. Baker

Budd Hopkins, David Jacobs, Whitley Strieber og forfatterne til rapporten "Unusual Personal Experiences: An Analysis Of The Data From Three National Surveys" (1992) engagerede sig i efteråret 1992 i en meget intensiv mediekrig for at overbevise den amerikanske befolkning om, at ikke blot millioner af amerikanske mænd, kvinder og børn havde været bortført af ufoer, men at vi som mennesker absolut intet kunne gøre. Dertil kommer, at de mennesker, der tror på, at ikke-jordiske bortfører mennesker, også mener, at dette mysterium er en lige så stor gåde som mysterierne om universets skabelse, menneskehedens skæbne og livets opståen. Det er forbløffende, at en så usædvanlig tro og de påstande, den fører med sig, kan overleve i vore dage. Og ikke nok med det, ifølge påstandene har "en for hver 50 voksne amerikanere haft en oplevelse, hvor han eller hun har været bortført af en ufo" (Bigelow, 1992, side 15), og "mange af de symptomer, som disse patienter (påståede bortførelsesofre) har, kan kun forklares, hvis man antager, at deres bortførelse virkelig fandt sted." (Bigelow, 1992, side 11)

Disse påstande er ikke blot forkerte, de afslører også en naivitet og komplet mangel på forståelse af de grundlæggende normer for menneskets adfærd. På den anden side kan de fleste af de symptomer, som de bortførte fortæller om, let forklares, uden at vi behøver at tage fremmede rumskibe med i vores betragtninger.

Det ligger faktisk sådan, at hver eneste af de tegn på bortførelse, som Bigelow omtaler, ikke er spor mærkelige og uforklarlige. Det er "gamle travere". De er meget kendte af de mennesker, som forsker i søvnforstyrrelser, hypnose, suggestion, afvigelse i hukommelse og hallucinationer. Når de mennesker, som tror på bortførelserne, hævder, at der ikke kan gives en medicinsk eller psykiatrisk forklaring på beretningerne, er det noget vrøvl. Når de samme mennesker påstår, at "der ikke er nogen omtale af den slags oplevelser i lærebøger om mentale sygdomme", er det helt forkert og viser blot en klar foragt for den medicinske litteratur. I arkivet MEDLINE Record er der fx over 500 henvisninger fra perioden 1990 til

september 1992. Påstandene er dog korrekte, hvis man i den psykologiske og psykiatriske litteratur blot ser efter overskrifter og titler i retning af "bortført af fremmede", "ufo-kontakt", "voldtaget af ikke-jordiske" og lignende. Hvis man derimod ser under "søvnforstyrrelser" finder man i MEDLINE 500 tilfælde i perioden 1990-1992 og 32 tilfælde med søvnlammelse i perioden 1989-1992. En gennemlæsning af disse oplysninger har stor værdi med hensyn til ufobortførelser og andre natlige besøgende.

De mennesker, som tror på bortførelserne, hævder, at en række adfærdsbetingede faktorer udgør et samlet syndrom, som er fælles for alle ufobortførelsestilfælde. Dette syndrom indeholder følgende faktorer:

1 Næsten hver femte voksen er vågnet om natten med en fornemmelse af, at der var et fremmed væsen i værelset.
2 Næsten hver ottende voksne har oplevet en periode på en time eller mere, hvor han eller hun ikke kan huske, hvad der er sket.
3 Hver tiende voksen har haft en fornemmelse af at flyve gennem luften uden at vide hvorfor og hvordan.
4 Hver tolvte voksen har set usædvanlige lys eller ildkugler i værelset uden at vide, hvor de kom fra.
5 Hver tolvte voksen har opdaget mærkelige ar på sin krop uden at huske, hvordan de opstod (Bigelow, 1992, side 14-14).

Ifølge rapporten *Unusual Personal Experience Report*, nævnt tidligere, har omkring 2% de af voksne amerikanere oplevet fire eller fem af disse ting på et eller andet tidspunkt i deres liv. Af den grund har de mennesker, som tror på bortførelser, konkluderet, at en ud af hver 50 voksne amerikanere har været udsat for en "ufobortførelse". Derfor hævder de, at den typiske bortførte, der kommer i terapi, lider af: "angst, depression, fobier og mareridt. Patienten er også bekymret over et uforklarligt hul i hukommelsen. I mange tilfælde har patienten symptomer på typiske posttraumatiske stressforstyrrelser. Patienten vil dog altid huske de mest bizarre uforelaterede hændelser enten af frygt for at blive afvist, **eller fordi patienten ikke forbinder dem med symptomerne** (forfatterens fremhævelse). En kvinde fortalte ikke sin terapeut, at hun kunne huske nogle ufooplevelser. Denne reaktion er ikke usædvanlig. Disse patienter har også drømme eller svage erindringer om operationsstuer, stærke lys, fremmede væsener med store øjne - ja, selv 'mulige' dyr såsom meget store ugler og edderkopper. Ved at gå forsigtigt frem, især under hypnose, kan man få patienten til at huske, at han eller hun er blevet paralyseret af fremmede væsener, som har flyttet dem typisk fra bilen eller hjemmet ud i en ufo ..." (Bigelow Report, 1992, side 10-11).

"Under bortførelsen ser det ud, som om bortførerne har en stigende interesse for kønsorganerne og underlivet ... Mange af den slags beretninger fra både mandlige og kvindelige bortførelsesofre tyder på, at eksperimenter med reproduktions-

organerne er en central del af bortførelsen ... I beretningerne sker bortførelserne fra mange forskellige lokaliteter ... De fleste af bortførelserne finder dog sted fra soveværelset, hvor de bortførte bliver vækket i deres seng og er fuldt opmærksomme på deres omgivelser, men dog så paralyserede, at de end ikke kan bevæge øjnene. Denne paralysering varer typisk flere minutter. De bortførte kan ofte fornemme, at der er andre i værelset, men de ser kun en eller flere meget små væsener med store øjne ved siden af sengen ... De bortførte enten

Tegning: Hal Crawford

går eller svæver ud til en landet ufo. De kan ofte huske, at de bliver suget op i bunden af et svævende ufo. Denne oplevelse huskes bagefter som en 'flyvende drøm', hvor landskabet huskes meget levende og detaljeret." (Bigelow, 1992, side 12).

"I forbindelse med bortførelserne hører den bortførte ofte en uforklarlig brummende, bippende eller summende lyd. Andre i nærheden hører dog ikke lydene. Der er også beretninger om usædvanlige fænomener såsom intense lys og ildkugler, der flyver rundt i værelset ... " (op cit. side 13.)

Der er dog også andre usædvanlige og unormale hændelser i forbindelse med bortførelserne, men de ovennævnte dækker i rigt mål de fleste "bortførelsesberetninger" og giver et fint billede af "bortførelsessyndromet".

Lad os nu se, om der er andre forklaringer på de usædvanlige og personlige oplevelser end en ufobortførelse udført af ikke-jordiske eller andre menneskelignende væsener fra en anden dimension.

Søvnlammelse og hallucinationer

De mennesker, der forsker i søvnforstyrrelser, har et stort kendskab til begrebet søvnlammelse. Søvnlammelse er ikke en sygdom, selv om lidelsen ofte og ved en fejl betragtes som en sygdom.

Søvnlammelse opstår altid i perioden mellem søvn og opvågning, og hvis lammelsen dukker op, lige når man er ved at falde i søvn, kaldes den hypnogogisk (før-søvn). Hvis lammelsen optræder, efter man er vågnet, kaldes den hypnopompisk (efter-søvn). I begge tilfælde er personen fuldt ud klar over sin tilstand, men kan hverken bevæge sig eller tale. Lammelsen kan vare fra nogle få sekunder til flere minutter. Lammelsen hører øjeblikkeligt op, når personen bevæger en muskel eller bliver berørt af en anden person.

Lammelsen er næsten altid ledsaget af en følelse af angst eller skræk, akut hjertebanken, åndedrætsbesvær og en følelse af, at der står noget tungt på brystet. Lammelsen er ofte ledsaget af akustiske hallucinationer såsom tunge fodtrin, stemmer, brummen, summen, ringen, lyden af noget tungt der trækkes hen over gulvet, såvel som meget livagtige forestillinger om, at der er mennesker, dæmoner,

Måling af hjernebølger

Hjernebølgerne er meget svage elektriske impulser. Når man skal have aftegnet dem på et EEG, bliver de først forstærket over én million gange. Så er impulserne stærke nok til at styre en lille skrivestift. Stiften tegner en zig-zag linje på en papirstrimmel, der bliver trukket frem under stiften.

Hjernebølger:

- Betabølger (13-30 Hz) = Vågen tilstand
- Alfabølger (8-13 Hz) = Afslappet og anspændt, men stadig vågen
- Thetabølger (4-8 Hz) = Let søvn
- Deltabølger (0,5-4 Hz) = Dyb søvn

spøgelser, dyr, fugle m.m. i værelset. Det, der især er interessant, er, at disse hallucinationer **er kopieret ind i de omgivelser, som den søvnlammede ser**. Derfor ser det ud til at være meget virkeligt. (Liddon, 1967)

Årsagen til søvnlammelse og den ledsagende hypnopompiske hallucination er ukendt, men søvnlammelse og hypnopompiske

hallucinationer er tæt forbundet med en afbrudt søvn-vågen cyklus, perioder med meget stress, et stort forbrug af alkohol og narkotika, søvn på

Nye undersøgelser viser, at 21-62% af os vil opleve søvnlammelse mindst én gang i vores liv.

fremmede og usædvanlige steder. Det er også almindelig kendt, at søvnlammelse har forbindelse med narkolepsi (se tekstboksn side 11), pludselige, korte og ukontrollerede søvnanfald, men kan dog også opstå som en isoleret hændelse for normalt raske mennesker. (Schneck, 1960)

Fænomenets udbredelse er også kortlagt i flere separate og uafhængige undersøgelser på mellem 8,1 og 41% af en udvalgt befolkningsgruppe. (Payn, 1965, Penn, et. al., 15, Bell, et al., 1984, og Fukuda, et. al., 1987).

Søvnlammelse er mest udbredt blandt kvinder, fraskilte og enker og ses ofte i forbindelse med svagt helbred. Der er også en forbindelse til alder, race, uddannelse og socialt netværk. (Sours, 196?)

Søvnlammelsens historiske baggrund

Før i tiden var anfald af søvnlammelse kendt som incubus (mandlig dæmon) og succubus (kvindelig dæmon). Det latinske ord incubus betyder "en, der presses eller knuses". Fortidens filosoffer mente, at disse anfald skyldtes dårlig fordøjelse og anbefalede faste, hvis man ville undgå dem (Rehm, 1991).

Horace, Plutarch, Herodot og Galen har beskrevet, hvordan sådanne dæmoner trængte ind i brystkassen og påvirkede den sovende. I den tidlige middelalder indeholdt den jødisk-kristne litteratur mange beretninger om liderlige engle, der besøgte sovende og havde samleje med dem. Selv Saint Augustine (354-430) mente, at der fandtes incubi og succubi og skrev:

"Disse anfald bekræftes af personer med så indiskutabel agtelse, at det vil være en uforskammethed at afvise dem." (Rehm, 1991)

I den tyske folklore blev dæmonen kaldet Grendel eller "kværnen", og den slaviske folklore omtaler dæmonen som Vjek, der lægger sig på den intetanende sovende og trykker hans bryst.

I almindelighed betragtes disse anfald som mareridt, og den skandinaviske betegnelse "mara", den græske "mora", det bøhmiske ord "murra", det angelsaksiske "moere", det franske "cauchemar"og det engelske "nightmare" har alle en forbindelse til det samme begreb. Det er også interessant at bemærke, at Thomas Aquinas i det 13. århundrede troede, at dæmonerne blev til succubi, når de tog sperm fra mænd, og til incubi, når de ville bruge den stjålne sperm til at gøre kvinder gravide.

Den middelalderlige kirke ikke blot accepterede, at disse dæmoner var virkelige, den gik endda så langt som til at betragte dem som forklaringen på så ømtålelige emner som gravide nonner, dødfødte og handicappede børn osv. Disse mareridtsdæmoner trivedes ikke kun i det 15., 16. og 17. århundrede, men fortsatte helt til vores tid som fremmede bortførere og intergalaktiske forædlings-eksperimenter.

Som man nok kan formode, er anfald af søvnlammelse og angreb af hypnopompiske og hypnogogiske dæmoner et meget populært emne i litteraturen. De er beskrevet meget detaljeret af Edgar Allan Poe, Thomas Hardy, Guy de Maupassant,

Ernest Hemmingway, F. Scott Fitzgerald, Isaac Singer, Alex Munthe, J.R.R. Tolkien, Matthew G. Lewis og i vor tid af Stephen King og Peter Straub. For at illustrere ligheden mellem de fiktive og de faktuelle beretninger om dette fænomen skal vi først se på en fiktiv beretning fra Peter Straubs roman Ghost Story:

"Da Ricky Henderson endelig faldt i søvn, var det, som om han ikke blot drømte, men rent fysisk og i vågen tilstand blev løftet og båret ind i et andet værelse ... Han vidste ikke, hvordan han fik det at vide, men han vidste, at der ville ske noget, og at han var bange for det. Han kunne ikke forlade sin seng, og selv om hans muskler fungerede, var han fuldt ud klar over, at han ikke kunne flygte fra det, der nu ville ske ... Under dynen var hans ben lammede ... Da Ricky så op, gik det op for ham, at han kunne se alle detaljerne i trævæggen tydeligere end normalt ... da han lyttede efter, kunne han høre noget, som slæbte sig gennem kælderen ... Ricky forsøgte igen uden held at bevæge sine ben ... Støjen fra kælderen blev kraftigere, han kunne høre tingesten ånde ... Rickys ansigt var vådt af sved. Det, der skræmte ham mest, var, at han ikke vidste, om han drømte eller ej ... Det føltes dog ikke som en drøm. Alle hans sanser var i alarmberedskab, hans hjerne klar, hele oplevelsen virkede nærmest som en abstrakt og usammenhængende drøm ... Hvis han var vågen, ville tingesten, som tordnede op ad trapperne, få fat i ham, fordi han ikke kunne bevæge sig."

Her kommer så den faktuelle beretning i form af dr. Donald Siegals beskrivelse af sin egen personlige oplevelse med søvnlammelse og hypnogogiske hallucinationer:

"Jeg blev vækket af lyden, da døren til mit soveværelse blev åbnet. Jeg lå på siden og kunne se de lysende tal på mit vækkeur. Klokken var 4.20. Jeg hørte fodtrin, som nærmede sig min seng, og et tungt åndedræt. Det var som om, der var en mørk skikkelse i værelset. Jeg forsøgte at smide dynen til side og stå op, men jeg var som fastspændt til sengen. Der var noget tungt på mit bryst. Jo mere jeg kæmpede, jo mindre var jeg i stand til at bevæge mig. Mit hjerte hamrede. Jeg gispede efter vejret.

Skikkelsen kom nærmere, og jeg

kunne fornemme en ubehagelig lugt. Den virkede gammel, som noget, der har været gemt for længe på loftet. Luften var tør og kølig og mindede mig om luften i en hule.

Pludselig faldt en skygge hen over mit ur. Oh, rædsel! Dette er ingen spøg! Et eller andet rørte ved min hals og arm. En stemme hviskede i mit øre. Hvert ord kom fra en mund fuld af tobak. Sproget lød mærkeligt fremmed, nærmest som engelsk udtalt baglæns. Der var overhovedet ingen mening i det sagte. På en eller anden måde dannede ordene billeder i min hjerne. Jeg så rådne sumpe fulde af paddehatte, væmmelige krybdyr og andre djævelske rædsler. I soveværelset så jeg kun en skygge over min seng. Jeg var rædselsslagen ...

Jeg forsøgte at bevæge mig, men tingesten mobiliserede blot hele sin vægt på mit bryst. Vægten fordelte sig gennem min krop og tvang mig til at blive i sengen. Jeg var lammet. Jeg lå stadig på siden, og jeg var ikke en gang i stand til at dreje hovedet så meget, at jeg kunne se, hvad det var, der sad på mig. Jeg så på uret på natbordet. Det gik stadig. Ved siden af uret lå en bog, som jeg havde læst i. Et lånerkort, mit kort, fyldt med kaffepletter, markerede, at det var mit hjem. Jeg så hen over væggen. Jeg fik øje på den store plet, som jeg længe havde villet male. I hjørnet stod en kaktus, som jeg havde haft i årevis. Det var helt sikkert mit soveværelse, og det så helt normalt ud. Jeg var opmærksom på mine omgivelser og helt afgjort vågen. Det var ikke en drøm! Det var virkelighed!

En hånd greb fat i min arm og holdt fast. Indtrængeren havde virkelig fat i mig! Hånden virkede kold og død ...

Den del af madrassen, som var ved siden af mig, gav efter. En eller

Narkolepsi

Narkolepsi er en meget belastende søvnsygdom, som karakteriseres af unormal søvntendens i form af søvnighed, søvnanfald og forstyrrelser i reguleringen af drømmesøvnen. Narkolepsi er ikke helt så sjælden, som man tidligere har sagt. Mellem 0,2 og 1,6 per tusinde har sygdommen. Dvs. at der i Danmark må forventes at være mellem 1.000 og 8.000 patienter med narkolepsi. Mange af disse patienter ved ikke, hvad de fejler, fordi de endnu ikke har fået stillet diagnosen eller fået behandling.

Narkolepsi begynder ofte i 20-års alderen, men kan begynde tidligere, fx i puberteten, men sjældent efter 40-års alderen.

Narkolepsi viser sig ved en række symptomer:

- uimodståelig søvntrang
- søvnighed-træthed
- kataplektiske anfald (muskelslaphed)
- søvnlammelser
- hallucinationer
- urolig og forstyrret nattesøvn

Man behøver ikke at have alle symptomerne, og hvert enkelt symptom kan fremtræde i forskellig grad.

Kilde: www.scansleep.dk

anden kravlede op i sengen! Tingesten flyttede sin vægt og satte sig overskrævs på mig. Jeg hørte, at sengen begyndte at knirke. Der var en lummer atmosfære af seksuel beruselse og terror i værelset.

Jeg var tvunget til at høre på den indtrængendes endeløse hvisken. Stemmen lød kvindelig. Jeg vidste, at den var ond. Den sagde noget, der lød som 'Deelanor, Deelanor'' (Ronald stavet bagfra). Den indtrængendes tunge og uformelige legeme var ved at mase livet ud af mig. Det var som at ånde gennem et tyndt strå. Min barndoms frygt for kvælning vendte tilbage. Jeg var ved at miste bevidstheden. Pludselig tav stemmen. Jeg fornemmede, at den indtrængende langsomt forlod rummet. Trykket mod mit bryst tog langsomt af. Klokken var 4.30.

Jeg sprang ud af sengen, greb min lommelygte og vendte mig mod soveværelsesdøren. Der var intet ..." (side 83-85, *Fire In The Brain*, 1992).

Dr. Ronald Siegel, som fortalte om denne oplevelse, er psykolog, professor på et universitet og en kendt og velrenommeret autoritet inden for forskning af narkomisbrug og adfærd. Han var så forvirret over sin oplevelse, at han i flere dage gik rundt i en omtumlet tilstand. Han forsøgte dog at finde grunden til oplevelsen. Hans indtryk af vækkeuret og de andre ting i soveværelset gjorde, at han mente, der måtte være *noget virkeligt* bag hændelsen. I første omgang troede han, at det var en ond drøm eller en slags angstneurose. Da den slags ting typisk finder sted, før man vågner, kunne det ikke forklare, hvorfor hans oplevelse først fandt sted, efter han var vågnet. Derefter mente han, at det var en "natte-rædsel", det vil sige en spontan opvågning fulgt af psykologiske tegn på ekstrem frygt, hjertebanken, hurtig åndedræt og en kraftig svedetur. Normalt skriger den sovende i panik, går eller løber rundt i værelset, Siegel var blot lammet. Folk husker i øvrigt sjældent natlige rædsler, da de ikke optræder under REM-søvnen (Rapid-Eye-Movement, hurtige øjenbevægelser).

Natte-rædsler er ikke drømme, men resultatet af et mislykket forsøg på at kontrollere angsten efter pludselig at blive vækket af en dyb søvn. Det er oftest børn, der oplever natte-rædsler, de er sjældne blandt voksne.

Siegel konkluderede, at han havde haft en af de velkendte søvnlammelser i forbindelse med en hypnopompisk hallucination. I sin analyse slår Siegel fast, at det er meget vigtigt for at forstå den slags oplevelser, at man betragter både de fysiske og psykiske omgivelser, da et falsk indtryk kan optræde som et virkeligt fænomen. Med hans ord: "Rigtige hallucinationer er mentale hændelser. Det mentale element - billeder, tanker, erindringer og drømme er de eneste byggeklodser, der er nødvendige for at danne det endelige indtryk." (*Fire in the Brain*, side 96)

Der er en forbindelse mellem mentale oplevelser som tanker og fantasier, drømme og hallucinationer. For mange mennesker kan disse oplevelser gribe ind i hinanden. En drøm, der optræder ved opvågning,

kan let blive til en hallucination. På samme måde kan en tanke, der farer gennem hovedet, lige før vi falder i søvn, blive en drøm. De mekanismer, der registrerer et indtryk, har i mange situationer meget svært ved at skelne mellem virkelighed og illusion. Normalt er en virkelig hændelse mere fremtrædende, mere levende, meget tydeligere og let at genkende, da det ofte drejer sig om en ydre stimulus. Mange kan heller ikke ændre dem med viljens kraft.

Mentale hændelser, der har de samme kvaliteter, er ofte svære at skelne fra de virkelige hændelser, da de ofte er et resultat af narko, drømme, søvnmangel, stress og sult. Søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer har de samme kvalifikationer. Hvis folk med så stor erfaring og viden som dr. Siegel har svært ved genkende en hallucination, hvad kan vi så forvente af andre og måske naive personer? Det er let at forstå, hvorfor de føler sig hjemsøgte, forstyrrede og måske endda tror, at de er ved at blive skøre. Det er også let at se, hvorfor de forsøger at undertrykke så frygtelige og uforklarlige oplevelser uden at tænke over det. Det, at de ved en senere lejlighed fortæller om oplevelserne, får dem til at udvise symptomer på posttraumatiske stressforstyrrelser (PTSD). Søvnlammelse ledsaget af hallucinationer er den mest skræmmende oplevelse, man kan have. De fysiske forandringer, der ledsager søvnlammelse, er åbne øjne, muskellammelse og åndedrætsbesvær. Offeret er ofte blegt, skræmt, bange og føler sig som genstand for stærke erotiske fornemmelser. Han eller hun er fuldstændig ude af stand til at bevæge sig, selv om han eller hun er vågen og ved fuld bevidsthed. Lammelsen er faktisk en frygtelig oplevelse, som man vil huske meget længe.

Hallucinationerne opstår, fordi offeret er fanget af sin totale ubevægelighed. I den hypnopompiske tilstand er hjernen ude af stand til at skifte fra drømme-stade til vågen tilstand. På dette tidspunkt fortsætter de kredsløb i hjernen, der aktiveres af drømme, med at sende signaler til hjernebarken, hvor pandelappen antager, at signalerne kommer fra den omgivende verden og ikke inde fra hjernen. Signalerne kunne være et billede af et spøgelse (det sker meget ofte), en dæmon (som i tilfælde af incubus og succubus eller "old hag") eller en ikke-jordisk fremmed. I denne "vågen/drømme"-tilstand både ser, hører, føler og lugter den drømmende ting, som virkelig er i værelset. Stimuli fra omgivelserne vikler sig ind i stimuli fra drømmene, så både de sande og de falske indtryk bliver organiseret på en sådan måde, at hjernen tror, at den er vågen, selv om den faktisk stadig sover og drømmer. En brat opvågning i en tilstand af søvnlammelse får en til at hyper-ventilere og fornemme, at noget trykker på brystkassen. Hyper-ventilationen formindsker indholdet af ilt i blodforsyningen til hjernen. Iltmangelen giver så hyperakusis, det vil sige en tilstand, hvor almindelige lyde virker ekstremt høje. Den mindste lyd vil derfor få den drømmende til opleve et utal af lyd-hallucinationer såsom fodtrin, fordrejede stemmer, tunge åndedræt,

brummen, summen, drøn, brag osv.

Hvis iltforsyningen bliver yderligere formindsket, vil det seksuelle lystcenter i hjernen blive stimuleret. En viden om netop dette fænomen bliver ofte brugt i autoerotisk aphyxia, dvs. det at binde et reb om halsen under masturbation for at få en kraftigere orgasme. Det er også en af grundene til, at bortført-af-fremmede-syndromet er så fyldt med forestillinger om voldtægter, eksperimenter med kønsorganerne og så videre. Det sker tit, at den slags seksuelle forestillinger bliver overført fra REM-søvnen og for mænd ofte resulterer i erektion.

Der sker også noget med det autonome nervesystem. Det betyder, at der opstår ændringer i hudens temperatur, spændinger i huden, som giver en rislende fornemmelse, en isnende fornemmelse såvel som en stærk følelse af skræk og rædsel. Disse fornemmelser gør, at personen bliver ekstrem følsom over for selv de mindste stimuli fra omgivelserne - ting, som vedkommende under normale omstændigheder, slet ikke er opmærksom på. Følelsen af frygt får pupillerne til at udvide sig, så selv den mest simple og uskyldige skygge bliver til et monster, et spøgelse, en dæmon eller en truende fremmed.

Den hypnogogiske tilstand

I den hypnogogiske tilstand optræder et antal lignende og skræmmende hændelser. For det første, når man begynder at falde i søvn, sker der en markant reduktion af de proprioceptive impulser, der kommer fra musklerne, når de slapper af. Når man er ved at falde i søvn, tolker hjernen i nogle tilfælde denne pludselige reduktion, som om man mister balancen. Det bevirker, at det giver et kraftigt ryk i kroppen, som om man er ved at vågne. Hvis man fortsætter mod søvnen og dermed slapper af, sker der et fald i hjernebølgernes styrke og frekvens, fordi alfa-bølgerne fra den vågne tilstand erstattes af de noget langsommere theta-bølger (se boks side 6). Som et direkte resultat af, at kroppen mister fornemmelsen for tid og sted, føler den hypnogogiske drømmer, at han svæver gennem rummet, og at han ikke længere har en krop, at han er en frit svævende sjæl, eller at han er sluppet ud af sin krop, dvs. at han har en "ud-af-kroppen"-oplevelse. Det er grunden til, at de mennesker, der tror på ufobortførelser, ofte fortæller, at de svævede fra deres seng gennem væggene til en ufo etc. Disse fornemmelser er ofte ledsaget af, at de har mistet viljens kontrol eller er blevet lammede. Hvis der ikke er en krop, er der ikke noget at bevæge.

Glider man længere ind i søvnen og den hypnogogiske drømmetilstand, dukker der ofte en del usædvanlige billeder op. Disse drømmebilleder begynder ofte som blinkende lys eller ildkugler, som ser ud til at svulme op og blive større, efterhånden som de nærmer sig den drømmende. Det er næsten ligegyldigt, hvilken form billederne har. De bliver oftest rapporteret som runde eller ovale, og de vokser i størrelse, jo længere tid den drømmende ser dem.
I litteraturen er den slags oplevelser kendt som Isakower- fænomenet.

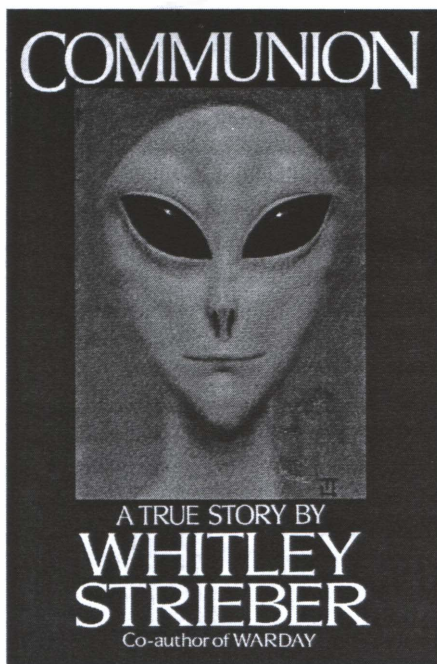
Disse usædvanlige, men meget almindelige hændelser er opkaldt efter den østrigske psykoanalytiker, der først beskrev dem (Isakower, 1938). Fænomenet kan optræde, mens man falder i søvn, eller når man vågner, og kan være ledsaget af en skurende fornemmelse omkring munden såvel som en mælkeagtig eller salt smag (Asaad, 1990). Mange psyko-analytikere tror, at oplevelsen repræsenterer en glemt, men nu opdukket erindring af en amningssituation. Cavenar og Caudill (1979) mener nu, at det snarere er et billede af angst som følge af oral skuffelse, eller blot en simpel forbindelse med en drøm forårsaget af angst eller stress (Stern, 1961).

Stern beskriver også en tilstand kendt som *sorte hallucinationer*, som er: ”stereotype sanseindtryk uden passende ydre stimuli. Mangler der et indhold med relation til personer, genstande eller hændelser, er de tæt ved at være elementære hallucinationer, som vi betegner som ubestemmelige indtryk såsom gnister, lynglimt, skylignende fænomener og så videre ... De har forskellig styrke, hyppighed og varighed lige fra svage tåger til tydelige hallucinationer eller måske pseudo-hallucinationer, dvs. hallucinationer der opleves som sådanne, men opfattes anderledes. De kan vare nogle få sekunder, minutter, timer eller måneder ... Når patienten vågner, er han normalt opmærksom på fænomenets hallucinationsagtige karakter (pseudo-hallucinationer).” (side 205)

Stern mener også, at mange hallucinationsagtige fænomener som fx svimmelhed, at blive opslugt af ubestemmelige skyer, underlige fornemmelser i kroppen, en fornemmelse af at falde eller svæve eller forstyrrelser i rumfornemmelsen er fuldstændig identisk med det, som patienter med forstyrrelser i ligevægtsorganerne fortæller om.

En af mine egne klienter fortalte, at han få dage efter at have læst Striebers *Communion* og Hopkins' *Intruders* vågnede op og så et gråt ansigt på væggen over sit toiletbord. Få minutter senere, efter en kort søvn, dukkede ansigtet op igen. Med hans egne ord:

”Ansigtet var lidt større end mit eget. Det lyste og var mandelformet med sorte, udstående øjne. Øjnene havde ingen pupiller og ansigtet så ikke direkte på mig, men lidt mod højre. Jeg var så hypnotiseret af øjnene, at jeg ikke lagde mærke til

andre træk end lodrette rynker på dets kinder, hvilket gav det et meget uhyggeligt udseende."

Gennem flere måneder så klienten billeder af et dødt dyr, en rød tåge, et hundehoved, et væld af bobler på væggen over fodenden af sin seng, adskillige hvide lys på vinduet, lysglimt, julemanden, kaniner, et grisehoved, geometriske figurer både i farver og sort/hvid samt aber og flere ansigter af både mænd og kvinder. Af yderligere interesse er, at hans søn også har oplevet både hypnopompiske og hypnogogiske hallucinationer og Isakower-fænomenet i mindst to tilfælde.

Fysiske og psykiske undersøgelser af både klienten og hans søn afslørede, at de intet fejlede, men var både normale og raske. Det mest interessante ved en tegning, som min klient lavede af det "grå ansigt", var, at det næsten var identisk med forsideillustrationen på Striebers *Communion*. Det er helt klart, som også Siegel bemærker, "at en døsig person i en hypnogogisk tilstand er lige så modtagelig for suggestioner som personer i en hypnotisk tilstand."

Før vi forlader begrebet søvnlammelse, er det klogt at se på en anden form for fuldstændig eller delvis muskellammelse, kendt som katapleksi (pludselig tab af muskelspændingen, så personen falder sammen uden dog at miste bevidstheden). Katapleksi har forbindelse med narkolepsi, som tidligere er omtalt.

Dr. William C. Dement, en stor autoritet inden for forskningen i søvnforstyrrelser, mener, at mennesker, der lider af narkolepsi, også lider af katapleksi. Personer med katapleksi er vågne og opmærksomme på, hvad der sker omkring dem. De er dog ikke i stand til at bevæge sig. Denne slags anfald kan optræde når som helst, men dog oftest når offeret er følelsesmæssigt ude af balance. Der er mennesker, som får et anfald af katapleksi, mens de spiller baseball, elsker, ser tv eller film. Selv om de er vågne, er de fuldstændig ude af stand til at bevæge sig. Efter få minutters afslapning, har de igen den fulde kontrol over musklerne.

Tidligt i 1960'erne opdagede Dement og hans kolleger, at patienter med narkolepsi begyndte deres nattesøvn med straks at glide ind i en REM-søvn eller drømmefase-søvn frem for at glide ind i en tungere søvn, non-REM-søvn (Dement, 1976). Derfor står det helt klart, at hypnogogiske hallucinationer er livagtige drømme under visse perioder med REM-søvn. Dement var også i stand til at forklare de mystiske anfald af søvnlammelse og katapleksi. Vi har længe vidst, at hjernen under REM-søvnen styrer musklerne, så den sovendes arme, ben og krop er lammede. Denne lammelse gør, at vi kan drømme uden at vågne. Hvis hjernen ikke gav rygmarven ordre om at blokere for alle bevægelser, ville den drømmende rent bogstaveligt springe ud af sengen og udføre sine drømme-fantasier. Signalet til rygmarven skal være meget kraftigt, hvis musklerne skal holdes i ro. I en stor del af tiden mærker de fleste af os tilfældige trækninger og spasmer. Andre mekanismer holder de hæmmende kræfter i skak, mens vi er

vågne. Det sker dog ikke for mennesker, der lider af narkolepsi. Hos disse patienter bryder de hæmmende kræfter igennem, og de bliver stive som stenstøtter.

Når en patient med narkolepsi falder i søvn om aftenen, er det første, han eller hun oplever, et anfald af katapleksi, før REM-søvnen indtræder. Hvis patienten forsøger at bevæge sig, før han falder i søvn, vil han opdage, at han er lammet. Hvis han så også er modtagelig over for sanseindtryk, vil han meget hurtigt være fanget i et net af realistiske hændelser, samtidig med at han tror, han er vågen. Den drømmende kan være i stand til at bevæge arme og ben og endda sidde op i sengen, mens han stadig ser syner.

Indholdet i disse hypnogogiske hallucinationer kan være både ondartede og godartede, og i mange tilfælde et spejlbillede af, hvad den drømmende har beskæftiget sig med på det seneste. Hvis den drømmende har læst science-fiction historier, skrækromaner, set gyserfilm eller tv-udsendelser om ufoer og ufonauter, vil han sandsynligvis opleve en kontakt med ikke-jordiske, spøgelser, dæmoner, vanvittige mordere eller noget, der ligner en ufobortførelse.

Christopher Evans fortæller om en videnskabsmand, som havde tumlet med et problem i flere måneder uden den store succes. Han var ved at miste modet, da han en morgen vågnede og så genfærdene af verdens største videnskabsmænd: Newton, Galileo, Darwin m.fl. marchere forbi sin seng, mens de fortalte ham, at han ikke skulle give op, da han til sidst ville vinde (Evans, 1980).

På samme måde er de fleste spøgelser, monstre og ikke-jordiske, som besøger sovende midt om natten, drømmesyn, som hjernen krydrer søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer med.

I modsætning til den almindelige opfattelse er narkolepsi ikke en sjælden lidelse. Dement og hans medarbejdere har fundet over 2.000 tilfælde alene i området omkring San Francisco Bay, og de har anslået, at omkring 100.000 mennesker i USA lider af narkolepsi. Det totale antal mennesker, som har haft hypnopompiske og hypnogogiske hallucinationer må være af en anselig størrelse, da både narkoleptiske og ikke-narkoleptiske tilfælde skal medregnes. Roper-undersøgelsen forsøger at finde det rette tal.

McKellar og Simpson (1954) gjorde et forsøg på at identificere søvnlammelses- og hypnopompisk hallucinations-tilfælde blandt universitetsstuderende og opdagede, at 67% af dem havde set syner. McKeller mener dog, at dette tal er stærkt undervurderet, og i 1979 fastslog han, at søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer er en ganske almindelig foreteelse (McKellar, 1979)

McKellar beskrev også forskellen mellem hypnogogiske "sekvenser" og hypnogogiske "episoder". *Sekvenser* er en gruppe hurtige ændringer i en genstands eller en persons udseende, dens placering i omgivelserne og mangel på sammenhænge i beretningen. *Episoder* følger det samme mønster, men varer længere og er meget tydeligere. Deres indhold er ofte blot en videreudvikling af

nylige indtryk og tanker, eller i andre tilfælde mere symbolske og drømmelignende, fantasiagtige og uvirkelige eller fuldstændig fremmedartede og uden forbindelse til personens dagligdag.

Hypnose og suggestion

De mennesker, der tror på ufobortførelser, bør erkende, at hypnose i bund og grund drejer sig om eftergivenhed, afslapning og suggestion. Det er også en kendsgerning, at fakta og fiktion - som i drømme og hallucinationsagtige tilstande - hurtigt og let blandes sammen. Meget få af de erindringer, som dukker op via hypnose, er ægte og i overensstemmelse med sandheden. Erindringer af traumatisk eller stærkt følelsesmæssig karakter, og især hvor angst er en del af indholdet, er ofte sammenblandede og forvirrende.

Det gælder især for personer, som har oplevet søvnlammelse- og hypnopompiske hallucinationer, da de ikke er klar over, om deres oplevelse var virkelig. Denne oplevelse er for de fleste så enestående og så skræk-indjagende, at de gerne vil have sikkerhed for, at de ikke er ved "at blive skøre".

Hvis disse mennesker er forudseende nok til at opsøge professionel hjælp af psykologer, som har kendskab til søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer, får de en korrekt forklaring på, hvad der virkelig er sket. De vil blive forsikret om, at de på ingen måde er skøre eller forheksede. De vil også blive forsikret om, at hverken dæmoner, incubi, succubi, spøgelser, monstre, eksotiske ikke-jordiske fremmede, små grå, røde eller grønne mænd har eller vil angribe, voldtage, skænde, bortføre eller eksperimentere med dem.

Hvis offeret derimod falder i hænderne på en terapeut uden kendskab til søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer, får han/hun at vide, "at han/hun ikke skal være bekymret, det var blot en ond drøm, et mareridt. Du er ikke ved at blive skør. Er du sikker på, at du ikke blev mishandlet som barn? Hvad føler du dig skyldig i? Har du problemer med din ægtefælle?" Osv.

Den mest almindelige terapeutiske indfaldsvinkel er faktisk at se bort fra søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer som grunden og søge forklaringen andre steder. Hvis et offer ikke har hørt om søvnlammelse, vil han eller hun måske konkludere, at han eller hun også er eller var bortført.

Lad os se på nogle eksempler på søvnlammelse, som Budd Hopkins og Whitley Strieber beskriver, og sammenligne dem med typiske tilfælde af søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer. Først Hopkins:

"(Sandy) ønskede at fortælle om en drøm, som hun havde for nylig... Hun følte, at den var næsten for virkelig til kun at være en drøm. Hovedindholdet i hendes beretning var, at **hun var blevet vækket om natten, lammet og ført fra sit hus af tre uvirkelige væsener med store hoveder**." (side 44)

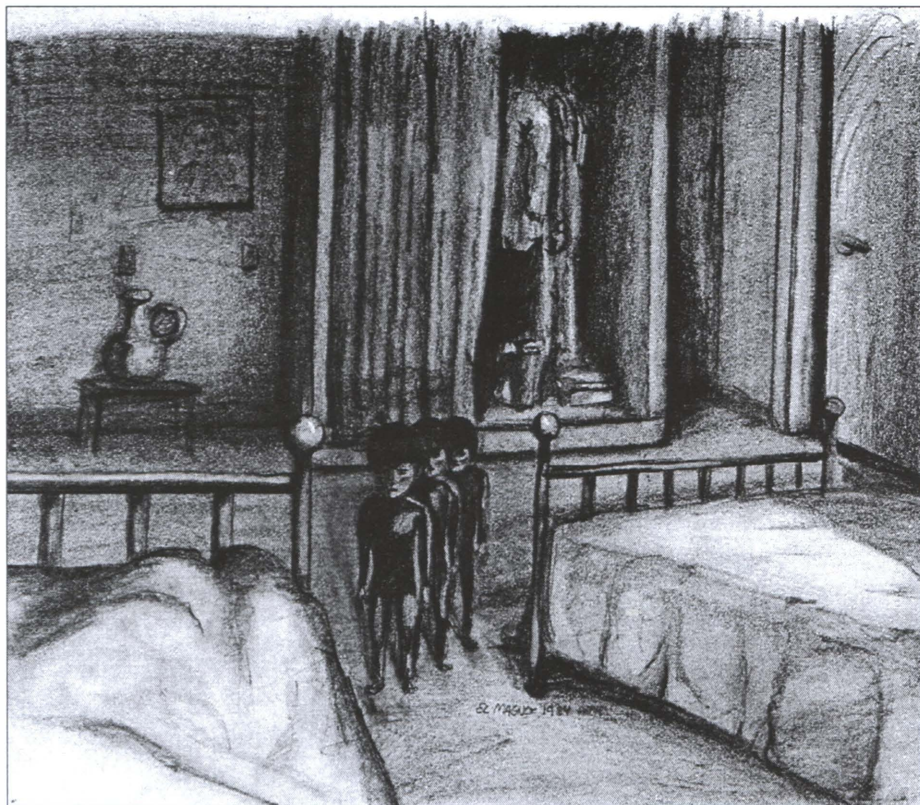
"'Andrea' havde læst min bog ... og ønskede at fortælle mig om adskillige 'drømme', som hun havde i

sin barndom ... Omkring seks uger før hun skrev til mig, 'drømte' hun, at hun vågnede i sit soveværelse, ved at et lille væsen med grå hud stod ved siden af hendes seng. Hendes samlever sov ved siden af hende, men **hun kunne ikke bevæge sig og alarmere ham**. Hun svævede ud af sin seng, over en mark bag sin lejlighed og ind i en ufo. Mens hun sad lammet på et bord, stak det lille væsen en nål op i hendes næsebor ..." (side 124)

Ed havde taget en lille lur i sin lastbil da ... "Jeg vågnede fuldstændig lammet. Jeg var helt sikkert vågen, men **det eneste, jeg kunne bevæge, var mine øjne** ... (mikrofonen til min biltelefon) var inden for rækkevidde, men jeg kunne ikke få fat i den, da jeg ikke kunne bevæge mig. Det føltes, som om jeg lå der længe, men det drejede sig højst sandsynlig kun om få minutter. Lammelsen forsvandt."
(Under en regressionhypnose erindrede Ed, at han blev ført ind i en ufo og tvunget til at parre sig med en kvindelig fremmed.) (side 132)

"(Dan) huskede, at han vågnede i sin seng og så tre væsener med store hoveder og sorte øjne stå i sit værelse... Han mente, at oplevelsen var både virkelig og drømmeagtig på samme tid ..."

Under regressionshypnose:
"Ligner hun noget virkeligt eller noget fra en drøm?"
"Hun var virkelig ..." (hun voldtager

ham)
"Kan du omfavne hende? Giver du hende et knus?"
"Nej, det er kun, som jeg ligger der."
"Ligner rummet noget fra en drøm?"
"Det ser ud som mit værelse."
"Hun laver det hele? Og du rører dig ikke?"
"Korrekt." (Side 149-151)
(Fra Intruders: *The Incredible Visitations At Copley Woods*, 1987)

Lad os nu se på Striebers beskrivelse:

"Jeg husker ikke, om jeg sov eller var vågen ... Det var som om, jeg var fuldstændig lammet. Selv om jeg desperat ønskede at bevæge mig, kunne jeg ikke ... jeg blev som viklet ind i et tykt tæppe af frygt, jeg var lammet og følte mig næsten som død. Jeg vågner sommetider om natten og kan ikke bevæge mig og heller ikke åbne mine øjne ... Jeg havde en fornemmelse af, at der var noget stukket op i mit venstre næsebor. Jeg forsøgte at kæmpe ... Det næste, som jeg husker, var, at det var morgen. Der stod seks væsener for enden af sengen og så på mig. De virkede truende. Mærkeligt ... Jeg føler det som om, at der bliver anbragt noget tungt på mig. Jeg ønsker at stå op ... De står der blot."
(Fra *Communion*, 1987)

"Ud på de små timer vågnede jeg pludseligt. Der var nogen meget tæt ved min seng ... Jeg fik et glimt af et eller andet, der krøb sammen ved siden af mit natbord ... Jeg kunne se nogle store, mørke øjne og vidste, hvem det var ... Jeg fornemmede lige som en trussel. Det var et helvede på jord at være der, og jeg kunne ikke bevæge mig, kunne ikke skrige, kunne ikke flygte. Jeg lå så stille, som var jeg død, og følte en indre angst. Hvad det end var, virkede det uhyggelig, så modbydelig, så mørkt og ildevarslende ... Jeg kan stadig huske, at den sammenkrøbne tingest var frygtelig grim, dens arme og ben lignede store insektben, øjnene gloede på mig ... Hver muskel i min krop var så stiv, at den var ved at knække. Det gjorde ondt. Min mave føltes, som om den var fyldt med smeltet bly. Jeg kunne næsten ikke få vejret."
(Fra *Transformation*, 1988)

Når vi sammenligner disse rapporter med de beskrivelser af søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer, som vi tidligere har set på, er det svært at skelne den ene fra den anden. Striebers, Hopkins og Siegels beretninger er stort set identiske. Den væsentligste og mest markante forskel er, at de ofre for søvnlammelse og hypnopompisk hallucination, som går til de rigtige terapeuter, bliver orienteret om søvnlammelse og hallucinationer, mens de, der går til terapeuter, som tror på ufobortførelser, får at vide, at de har været bortført!

Mennesker, som har oplevet søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer, og som henvender sig til en, der tror på ufobortførelser, gør det, fordi de selv tror, de har været bortført. Hvis de ikke selv har denne tro, hvorfor søger de så hjælp hos mennesker som kunstneren Budd Hopkins, historieprofessoren David Jacobs, dr. John Mack, Edith Fiore, Irma Laibow og andre, der offentligt har erkendt, at de tror på ufo-bortførelser, og som har fået det omdømme, at de behandler

mennesker, som tror, at de har været bortført? Med dr. Macks ord:

"Jeg vil normalt starte behandlingen med at se på, hvad der fik dem til at kontakte mig. Vi gennemgår de oplevelser og følelser, som får dem til at tro, at de har været bortført. Det kan være episoder med manglende tid, beretninger om uforklarlige lys eller væsener i deres nære omgivelser, usædvanlige drømme og mareridt, som har forbindelse til bortførelser, eller nærobservationer af mærkelige fartøjer." (Mack, 1992)

Når først den formodede bortførte er i kløerne på den troende behandler, begynder legitimeringen af bortførelsen. Det sker ofte med regressionshypnose. I de fleste tilfælde, hvor der anvendes hypnose, bliver klienten med ledende spørgsmål ledt til at tro eller i mange tilfælde bedt om at fortælle detaljer fra bortførelsen. Disse detaljer er ofte forstærkede, fremhævede og udviklede via suggestion under det hypnotiske interview, hvor hypnotisøren på en måde planter bortførelsen i den ivrige, samarbejdsvillige og let påvirkelige klient.

Dr. Martin Reiser, psykolog og hypnosekonsulent for politiet i Los Angeles, så et videobånd, hvor Budd Hopkins interviewer en klient under hypnose. Reiser konkluderede, at Hopkins under interviewet fortalte klienten, at bortførelsen virkelig fandt sted, at det var meget almindeligt at blive bortført, og at de ikke-jordiske bortførere virkelig fandtes.

Hopkins' svar var:

"Tja, der er tilfælde, der er så langt ude, og personer der har så svært ved at tale om det, at du er nødt til at forsikre dem om, at du tror på dem, hvis du ikke vil miste en god historie."

Reiser svarede:

"Jeg mener, at det, som de to mennesker havde følt og oplevet, kunne forklares meget bedre uden at blande ufoer og ufooplevelser ind i forklaringen."

Dr. Mack beskriver sin brug af hypnose sådan:

"Min teknik var oprindeligt sammen med *den bortførte* at bestemme, hvilke(n) bortførelse(r), vi skulle tale om." (Mack, 1992)

Her er der ingen tvivl om - hverken hos hypnotisøren eller klienten - at bortførelsen virkelig fandt sted. Det er begge parter enige om, før hypnosen begynder.

Dr. Mack fortsætter:

"Når jeg først har fået nogle af detaljerne fra bortførelsen, beder jeg klienten om at gå tilbage til det tidspunkt, det handler om, og når han er rede, fortælle om den nat, den køretur eller hvor nu bortførelsen begyndte." (Mack, 1992)

Når man bruger en så stærk suggestiv teknik som hypnose i en sådan atmosfære med tro og suggestion og er under indflydelse af en så anset, krævende og karismatisk troende, som fylder suggestion efter suggestion på det afslappede og føjelige offer, ville det være et mirakel, hvis man ikke er enig og tilstår:

"Ja, ja! Jeg må helt sikkert have være bortført af fremmede!"

Man kan være helt sikker på, at det styrker det sociale selvværd ikke

blot at være offer og have detaljer fra sin bortførelse, men at dele oplevelserne med tidligere ofre.

Selv om hypnotisøren gør sig stor umage for ikke at plante ord og forestillinger i sin klient, sker det alligevel. Hypnotisøren står med sine ben i to lejre, på den ene side skal han som øvet undgå at påvirke sin klient, på den anden side vil han gerne have bekræftet sin egen tro. Man kan derfor roligt hævde, at tilfælde med ufobortførelser, hvor der bliver brugt hypnose, er iatrogene, det vil sige, at de er forårsaget af hypnotisøren. Tilfælde, som de mennesker, der tror på ufobortførelser, kommer med, og hvor der ikke anvendes hypnose, er stort set resultatet af suggestion (Baker, 1990), fantasi (Ring, 1992), et fantasifoster (Wilson og Barber, 1983, Basterfield og Bartholemew, 1988, Rhue og Lynn, 1987), personlig vinding, misfortolkninger af søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer. Der er selvfølgelig også andre muligheder. Der er mennesker, som gerne vil have opmærksomhed, og så er der selvfølgelig penge. Der findes ingen lettere måde at skaffe sig opmærksomhed på end at påstå, at man har været bortført af en ufo.

Indbildte symptomer

Når det drejer sig om iatrogenesi, det vil sige, at terapeuten former og skaber lidelsen, som den mest sandsynlige forklaring på udbredelsen af ufobortførelsessyndromet, er en artikel af den canadiske psykiater Merskey meget relevant. Siden den moderne tids ufobortførelser begyndte med Betty og Barney Hill, er tilfælde af personlighedsspaltning fundet i stort antal især i Nordamerika. Som følge af den store opmærksomhed er det tvivlsomt, om tilfældene af personlighedsspaltning ikke skyldes terapeuterne.

For at afgøre, om personligheds-spaltning var et spontant fænomen, undersøgte Merskey en del rapporter fra litteraturen meget omhyggeligt. Han lagde især vægt på, hvordan diagnoserne var stillet. De tidlige tilfælde drejede sig om amnesi, svingede sindsstemning og forstyrrelser i hjernen. De sekundære tilfælde viste sig at være en følge af hypnose, og adskillige amnesi-patienter havde især øvet sig på at udvise en ny personlighed. Mange andre led af åbenlys iatrogenesi. Ingen af rapporterne udelukkede muligheden for kunstig oprindelse.

Efter sin lange og omhyggelige undersøgelse, konkluderede Merskey, at diagnosen personlighedsspaltning i dag stort set skyldes dårlig behandling hos uuddannede terapeuter.

Dr. Paul R. McHugh fra John Hopkins School of Medicine har samme mening. Han skriver:

”Lige da de gejstlige i Massachusetts var overbeviste om, at de havde slået Satan med trolddom, var andre gejstlige - det er terapeuterne - overbeviste om, at de bekæmpede gerningsmændene til den seksuelle undertrykkelse og

Iatrogen (græsk): forårsaget af læger; bruges især om (indbildte) symptomer fremkaldt ved patientens misforståelse af lægers eller klinikpersonales udtalelser eller handlinger.

børnemisbrug ved at erkende sindsforstyrrelser.

Tilfældee af personligheds-spaltning har efterhånden fået et epidemisk omfang, især i visse behandlingscentre. Fra mindre end 200 diagnostiserede tilfælde fra de seneste hundrede år, er tallet inden for det sidste årti steget til over 20.000, og en stor del af dem tillægges seksualmisbrug ... den store udbredelse, som epidemien efterhånden har fået, tyder på, at seksualmisbrug er blevet meget almindelig. Det betyder, at psykiaterne, selv om det drejer sig om hysteri, skal være opmærksomme på, at de ikke forveksler det med noget andet ... For at neutralisere dette, må psykiaterne undersøge patienten med henblik på at finde ud af, hvordan personlighedsspaltningen er opstået, og hvordan erindringen om seksual-misbrug er opstået. Dette kan føre til, at denne epidemi ophører lige så pludseligt som hekseforfølgelsen i Salem (i 1692). En stor del af de psykiatriske fejltagelser deler ofte skæbne med denne skræmmende blanding af medicinske fejl og smarte ideer. Enhver udfordring til en sådan vildledelse må samtidig konfrontere de professionelle autoriteter og den moderne overbevisnings politiske styrke." (McHugh, 1992, side 507-509)

I 1984 kunne dr. C.H. Thigpen, som sammen med dr. H.M. Cleckley skrev *The Three Faces of Eve*, en af de første populærvidenskabelige beretninger om personligheds-spaltning, fortælle, at i de 25 år, der var gået, siden deres bog udkom, havde de modtaget i hundredvis af patienter fra terapeuter, som havde stillet diagnosen personligheds-spaltning. Blandt disse mange patienter fandt Thigpen og Cleckley kun en, som virkelig led af personlighedsspaltning. (Thigpen, 1984)

Nogle diagnoser er foretrukne frem for andre, fordi symptomerne dukker op uafhængig af både lægelige og sociale grunde. Udsigterne for klienterne er gode, fordi lidelserne er lette at behandle.

Med Merskeys ord:

"De (diagnoserne) kan være påvirket af psykologiske faktorer eller sociale forventninger. Det er lige meget, om det drejer sig om smerter hos cancerpatienter, depressioner eller posttraumatisk stress. Der er dog god grund til at afvise disse diagnoser, som skyldes bevidste rollespil og anden personlig overbevisning i problemløsningen. Vi har alternativer, der er mindre besværlige og ikke moralsk

ubehagelige. Jeg betragter personlighedsspaltning som en diagnose med et underforstået synspunkt, og at andre acceptable alternative diagnoser er: mani, visse depressive lidelser, skizofreni og tvangstanker. Det sker endda i nogle tilfælde af personlighedsspaltning, at nogle forandringer eller adskillelses-symptomer dukker op uden medicinske eller sociale grunde ... En del forfattere har allerede slået fast, at personlighedsspaltning kan være forårsaget af lægers og andres interesse for lidelsen." (side 329)

Merskey skriver videre:

"Der er ikke fundet et eneste tilfælde, hvor personligheds-spaltningen er opstået via ubevidste processer. Der har altid været ydre faktorer til stede. Den ydre faktor kan være en læge, en terapeut eller medierne. Med disse faktorer er vi nået til et stade, som vi kan sammenligne med Heisenbergs ubestemmeligheds-princip: En observation af fænomenet ændrer det." (Merskey, 1992, side 337)

"Det betyder, at når det drejer sig om ufobortførelser, har der ikke været noget nyt under solen siden Betty og Barney Hill, eller i det mindste siden filmen *Nærkontakt af Tredje Grad.*

Merskey tilføjer:

"Personlighedsspaltning optræder næsten aldrig som noget spontant og vedvarende hos voksne. De tilfælde, som jeg har undersøgt, har ikke været andet end en omflakken i omtåget tilstand. Hvis det ikke drejer sig om iatrogenesi, kan man forvente, at tendensen til at indtage andre roller som følge af et andet bevidst livsmønster bliver mere tydelig ... Hvis tilstanden ikke bliver holdt ved lige, kan man forvente, at ændringerne i personligheden forsvinder.

Suggestion, social tilskyndelse, forventning og ønsket om opmærksomhed kan udløse en sådan personlighedsspaltning.

Det er indrømmet, at kun de læger, som forventer at se en sådan lidelse, kan se den. De læger, som ikke tror på den, kan ikke se den. Jeg var i lighed med andre villig til at acceptere dens eksistens. Jeg fandt den dog aldrig selv, før den største og mest dramatiske stigning i tilfældene nogen sinde fandt sted. Det er ikke nødvendigt at behandle patienter, som har haft en frygtelig barndom, og som har symptomer på, at de er ved at udvikle en tro på en anden personlighed. Fænomenets entusiaster får det til at vokse i antal." (Merskey, 1992, side 337)

Disse to afsnit kunne lige så godt handle om personer, som tror på ufobortførelser i stedet for personlighedsspaltning. Det står helt klart, at suggestion, social tilskyndelse, forventning og ønsket om opmærksomhed kan udløse en tro på ufobortførelser. Læger og terapeuter, som tror på og forventer at se lidelsen, kan se den. De, som ikke tror, kan ikke se den. Og helt klart, entusiaster inden for ufobortførelsesfænomenet får helt sikkert antallet af rapporter til at stige!

Når man ser på, hvordan patienter, læger og andre terapeuter er begyndt at tro på personlighedsspaltning og fremlægge dets populære mønstre, er det på sin plads at se på Merskeys fire

forklaringer på, hvordan personlighedsspaltning opstår:

1. Det er en misfortolkning af en organisk eller bipolar sygdom.
2. Det er en bevidst udvikling af fantasier som en løsning på følelsesmæssige problemer.
3. Det er en udvikling af en hysterisk amnesi fulgt af optræning hos terapeuten.
4. Det er fremkaldt af et underforstået krav om forandring under hypnose eller gentagne interview.

På en lignende måde - med den undtagelse at det er en slags organisk sygdom, og den mulighed kan fuldstændig udelukkes - skabes de populære mønstre af en ufobortførelse, som så mange lettroende terapeuter tror på:

1. Det er misfortolkninger af søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer.
2. Det er en bevidst udvikling af fantasier om bortførelse og voldtægt som en løsning på følelsesmæssige problemer.
3. Det er udviklingen af hysterisk amnesi og posttraumatiske stresssymptomer fulgt af genopfriskning hos terapeuten for at sikre, at klienten beskriver alle ufobortførelsens symptomer korrekt.
4. Det er dannelsen af et troværdigt ufobortførelsesscenario, der dukker op under hypnose som et resultat af gentagne interviews.

I dag vil det ikke være helt forkert at sige, at alle påståede ufobortførelser er opstået som følge af en massiv indflydelsen fra medier og iatrogenesi. Hvis der overhovedet findes virkelige tilfælde, hviler bevisbyrden på skuldrene af de skyldige: ofrene og deres terapeuter.

Merskey konkluderer, at diagnosen personlighedsspaltning ikke byder på den bedste chance for helbredelse. Han mener også, at både sund fornuft og psykiatrien er sat på en hård prøve af påståede ufobortførelser og de naive terapeuter.

Tab af tid

Med hensyn til tab af tid-oplevelser, er det beklageligt, at Roper-undersøgerne ikke begrænsede deres spørgsmål om "manglende tid" til en udvalgt skare af langturschauffører. Havde de gjort det, ville svarene på de spørgsmål, der drejede sig om manglende tid, have nærmet sig 100%. Næsten alle de chauffører, som vi har hørt om eller talt med, har fortalt om "søvn i vågen tilstand", "black out" og "tabt tid"- oplevelser.

Perioder med amnesi og glemsomhed, mens man kører, er en almindelig oplevelse for de fleste - især for chauffører, der kører lange distancer ad kendte ruter.

Williams (1963) fortæller om et tilfælde, hvor en kvindelig chauffør havde så mange perioder med amnesi, mens hun kørte i New Jersey, at hun søgte psykiatrisk hjælp. Hun kunne huske, at hun standsede ved en lyskurve i en by, der lå tidligere på ruten, end den by, hun nu var i, men hun kunne ikke huske noget som helst fra vejen mellem byerne. Da hun havde haft gentagne oplevelser af samme slags, hvor hun ikke kunne huske, hvad der var sket, mens hun kørte 40 til 50 km eller mere og

sommetider i perioder på en time eller to, frygtede hun, at hun fejlede et eller andet.

Tab-af-tid-fænomenet er meget almindeligt og ikke begrænset til lastbilchauffører og førere af personbiler. Passagerer i biler fortæller også om den slags oplevelser, men deres reaktioner får ikke den samme opmærksomhed som chaufførernes.

Langturschauffører på vogntog med to chauffører fortæller hyppigt om, at deres medchauffører virker sløv og styrer vognen mere eller mindre mekanisk. Dette sammen med chaufførens stirrende øjne viser, at det er på tide at skifte chauffør. Langturschauffører og trafikpiloter lider ofte af perioder med ”manglende tid”. En langturschauffør fortæller:

”Jeg opdagede dette forhold (amnesi), mens jeg en nat kørte fra Portland, Oregon, til San Francisco, Californien. Lysene fra en by nærmede sig, og jeg opdagede, at jeg havde halvsovet de sidste 40 km. Så vidt jeg vidste, var vejen, som jeg havde kørt, ikke helt lige. Det var helt klart, at jeg havde klaret vejen med alle dens kurver og så videre. Jeg husker overhovedet intet fra den strækning.

Jeg har formodentlig gjort det flere gange, efter jeg fandt ud af, at jeg kunne køre kilometer efter kilometer og hvile mig samtidig uden at huske det. Opstod der et eller andet faretruende, var jeg dog straks vågen.” (Williams, 1963)

Der er svært nok, når man kører med andre, men det er sværere, når man kører alene. En ensom rejsende fortæller:

”Jeg har lagt mærke til, at hver gang jeg rejste til New York via Merrit Parkway (Connecticut), måtte jeg kæmpe for ikke at falde i trance, selv om jeg havde fået en god nats søvn før turen... Der skete det samme, hvis jeg tog til New York via Boston Turnpike, som går igennem mange byer. Jeg synes altid, at turen er interessant, og jeg er ikke bange for den ensformige køretur ... så vidt jeg husker, var den eneste gang, jeg fandt det ensformigt at køre alene, på en vej meget lig med Merrit Parkway.” (Williams, 1963)

Trance og tab-af-tid-oplevelser synes også at optræde under andre forhold: Når chaufføren er nødt til at køre bag lastbiler eller andre lange køretøjer gennem længere tid. Og når de kører om natten, og deres synsfelt er begrænset til det område, som forlygterne oplyser.

Reed skriver i *Psychology Of Anormalous Experience* (1974) om disse oplevelser og forklarer dem som skabt af hjernen til den aktuelle situation. Da det kræver en vis erfaring at køre en bil, kan den øvede chauffør styre, skifte gear, give signal og så videre, uden at tænke nærmere over det.

Dertil kommer, at et tidsforløb bestemmes af en serie handlinger. Når en person fortæller om ”et hul i tiden”, siger han ikke, at et tidsrum er forsvundet, men at han ikke har registreret de begivenheder, som normalt står som et mål for tiden. Den oplevelse, der fortælles om og synes så mærkelig, er faktisk en opvågning, mens man allerede er vågen og bliver opmærksom på, at man lige har oplevet en blank periode.

Da de fleste af os lever som slaver af uret, vil vi, når vi oplever en tid, som vi ikke kan gøre rede for, blive forvirret og mene, at vi har mistet en del af vores tid. En chauffør vågner op i New York og opdager, at han ikke har erindring om, hvad der er sket siden Boston. Selv om chaufføren beskriver sin oplevelse i tid, kunne han lige så godt beskrive den i afstand eller nok mere korrekt i hændelser. Det vil i dette tilfælde sige manglen på hændelser. Selv om der er sket noget i den manglende tid, har intet været af så stor betydning, at chaufføren har følt det nødvendigt at registrere det.

Man oplever et hul i tiden, når der ikke sker noget af særlig interesse, fx hvis der er god sigtbarhed, tør vej og meget lidt trafik. Det betyder, at turen forløber uden problemer og uden de store krav til chaufføren.

Når vi lærer og behersker noget så komplekst som at gå, tale og køre en bil, bliver det let noget, vi udfører pr. automatik. Det betyder, at vi ikke behøver at tænke over den slags længere, men kan fokusere på opgaver, der befinder sig på et højere niveau. Når vi kører bil, er vi dog nødt til at holde øje med omgivelserne, især hvis de er ukendte og derfor stiller særlige krav til vores opmærksomhed.

Den øvede tennisspiller kan ikke slække på koncentrationen, da hans modspiller hele tiden ændrer omgivelserne. Lige meget hvor automatiske hans slag end er, må han hele tiden være på vagt. Hvis vi skal gå flere kilometer på en øde strand, behøver vi ikke at tænke over, hvad vi er i færd med, vi gør det bare. Det er muligt at gøre to ting på én gang, hvis den ene ting ikke kræver opmærksomhed og sker pr. automatik.

Vi foretager os mange ting uden at tænke over det, fx hvis et barn pludselig løber ud foran vores bil. Vi står på bremsen uden at tænke over det. Chaufføren ved, at han kører pr. automatik. Når situationen ændrer sig, og begivenhederne kræver hans opmærksomhed, "vågner han op". Han træder pludseligt på bremsen uden at tænke over det. Når han nærmer sig New York City, hvor trafikken bliver tættere, hornene hyler, trafiksignaler dukker op, og de automatiske rutiner ikke længere er nok, skærpes hans opmærksomhed. Når forholdene pludselig skifter karakter, vågner han op, Han tror nu, at han er i New York, tidligere end han burde. Som Reed skriver:

"På en måde beskriver han helt korrekt det skete som et 'hul'. Men hullet er ikke i tiden, men i opmærksomheden eller hans bevidsthed." (Reed, 1974, side 20)

Kort fortalt er oplevelsen af manglende tid blot en fornemmelse af, at der intet er sket. En stor del af den tid, vi ikke har nogen erindringer fra, forløb, uden der skete noget særligt. Singer skriver i *Inner World Of Daydreams* (1975), at tab-af-tid-oplevelser er meget almindelige og helt normale, og de er ikke begrænsede til at finde sted på øde motorveje. Han skriver:

"Oplever vi virkelig 'blanke perioder', mens vi er vågne? Det ser faktisk ud til at være tilfældet, at vi under visse omstændigheder, når vi er trætte og sløve eller dybt

koncentrerede, bliver opmærksomme på, at vi ikke kan gøre rede for et tidsrum eller ikke husker, hvad der skete i kortere eller længere perioder." (Singer, 1975)

Når vi falder i søvn, drømmer vi, men hvis vi ikke programmerer os selv til at huske drømmene, forsvinder de ud i den blå luft, så snart det er morgen, og en travl dag venter os.

Hvis drømmene irriterer, skræmmer eller ophidser, husker vi det følelsesmæssige i drømmen, men detaljerne forsvinder i en tåge. Hvis det derimod drejer sig om søvnlammelse eller en hypnopompisk hallucination, har vi ikke problemer med hukommelsen. Jo mere vi tænker på manglende tid oplevelser og deres forbindelse med omstændighederne og omgivelserne, jo tydeligere bliver det, at det drejer sig om en normal, dagligdags og almindelig mental oplevelse, der så absolut intet har med ufoer og ufobortførelser af gøre.

Den kendsgerning, at man føler, at man har haft en tab-af-tid-oplevelse efter enten hypnose eller hjernevask og så forbinder den manglende tid med en ufobortførelse, har intet på sig i virkeligheden.

Ikke blot er vores dagdrømme lige så svære at huske som vores drømme om natten, deres indhold, og den tid vi tillægger dem, er - i de fleste tilfælde for os - hinsides vores hukommelse.

Sår, ar og blå mærker

Ifølge de mennesker, som tror på ufobortførelser, "må patienten også have et eller to uforklarlige ar på benene - eller et tilfældigt sted på overkroppen - hvis han eller hun selv mener, at der tilsyneladende har fundet en medicinsk undersøgelse sted."

Disse mærkelige ar har ofte form som et karakteristisk ridsemærke eller et rent snit, og den bortførte er ofte forlegen, når vedkommende fortæller om, hvordan mærkerne opstod. Den formodede grund til denne forlegenhed er, at hverken den bortførte eller andre kan huske, hvordan de fik mærkerne, eller hvor de kom fra.

Ifølge Bigelow drejer det sig om i alt 14.800.000 mennesker. Det mest overraskende er, at det totale antal ikke er større eller i det mindste lig med 100% af den samlede befolkning, da alle, der undersøger deres egen krop omhyggeligt på et givet tidspunkt, højst sandsynligt vil finde en eller flere hudafskrabninger, kradsemærker, sår, ar eller blå mærker, som de ikke kan forklare. Hvis du ikke tror på det, kan du blot undersøge din egen krop meget omhyggeligt.

Når det drejer sig om de karakteristiske ridsemærker og rene snit, hvad er så bedre at undersøge end nogle fotografier af disse typiske sår. Så vidt jeg ved, er sådanne fotografier aldrig blevet offentliggjort, og de formodede sår er aldrig blevet undersøgt af en autoriseret dermatolog (hudlæge) eller retsmediciner. De kunne så afgøre, hvilken slags instrument, hvis et sådant, der havde lavet snittene.

14.800.000 mennesker (i Roper-undersøgelsen) fortalte altså, at de havde fundet forvirrende kradse-mærker, sår, ar og blå mærker på

deres kroppe. Det er meget lidt sandsynligt, at de påstod, at mærkerne enten var ridsemærker eller rene snit. Påstande om "mærkelige snit, nålemærker, trekantede, blå mærker og ridselignende ar af ukendt oprindelse synes at være et yderligere 'bevis' på, at en slags unormalt fænomen virkelig eksisterer." (side 53). Det hævdes også, at børn er "fundet langt fra deres senge forvirrede og omtågede i nærliggende marker eller uden for deres aflåsede hjem midt om natten."

Desværre findes der ingen dokumentation på disse sensationelle påstande, hverken på lokale politistationer eller hos FBI. På samme måde får vi en syndflod af andre udokumenterede påstande om, at mange mennesker "virkelig har set, at en bortførelse fandt sted - de så en lysstråle ramme en person, så en eller anden svæve ud ad sit vindue eller så nogle små væsener. Med mange vidner, dokumenteret fravær, sår og perfekte runde mærker på jorden bliver fænomenet mere end mytisk og imaginært."

Hvor i himlens navn er dokumentationen for alle disse hysteriske påstande? Hvor er vidnerne? Hvem er det, der fremsætter sådanne påstande? Hvor er beviset på så forbløffende, hjernevridende, jordrystende, videnskabelige udfordrende påstande?

Scenarier for ufobortførelser

Opmærksomme læsere af litteraturen om ufobortførelser må for længe siden være begyndt at tage de mange beretninger med et gran salt. Fx skriver dr. John Mack, at ufobortførelser ikke blot er ret almindelige, deres antal er også stigende. Med hans ord:

"Hundreder, tusinder hvis ikke millioner af amerikanske mænd, kvinder og børn har oplevet en ufobortførelse eller et bortførelsesrelateret fænomen."

Det mest underlige ved denne påstand er, at det ser ud til, at uddannede og erfarne terapeuter tror på det. Hvis de fremmede udførte en operation af den størrelsesorden hver eneste nat året rundt, behøvede vi blot at gå udendørs og kigge op. Vi ville ikke kunne hjælpe, men vi ville se i hundredvis af rumskibe krydse frem og tilbage på himlen som ildfluer. Billeder af mennesker og ikke-jordiske på vej fra rumskibe til soveværelser og vice versa i fuld dagslys ville fylde ikke blot alle sider i sensationspressen, men også i New York Times, Boston Globe, Washington Post m.fl.

Dennis Stacy, fhv. redaktør af tidsskriftet *MUFON UFO Journal*, har sat spørgsmålstegn ved Macks tal. I *Fate Magazine* september 1992 skriver Stacy:

"Den påstand, at næsten fire millioner amerikanere har været fysisk bortført inden for, lad os sige de seneste 50 år, rokker ved den sunde fornuft for ikke at sige den vildeste fantasi. Husk, at der kun er tale om et muligt antal enkeltpersoner, som teoretisk set er blevet bortført. Da mange bortførte fortæller om gentagne tilfælde, kan det totale antal bortførte, hvis vi antager, at det er det, der er sket, meget let være to, tre eller fire gange

så stort. Dette antal relaterer kun til den amerikanske befolkning på 185 millioner mennesker. Hvis vi antager, at en ud af hver 50 mennesker i en befolkning på flere milliarder rent faktisk har været bortført en eller flere gange, er tallet nu oppe på flere hundrede millioner. En ikke-jordisk operation i den størrelsesorden kan simpelthen ikke lade sig gøre." (side 65)

Når statistik bliver brugt korrekt, er det et godt redskab, men når det bliver brugt uden omtanke, er tallene til mere skade end gavn og tjener kun som propaganda. Macks brug af statistik er et fint eksempel på det, som Paulos kalder "ude af stand til at forstå tal".

Når det gælder de fremmedes fysiske tilstedeværelse, er det højst usandsynligt, at de ser ud som beskrevet: Små, grå og menneskelignende. I en god artikel om de fremmede og deres menneskelige egenskaber minder Goffey (1992) os om, at vi ikke blot mangler et ubestrideligt bevis på, at de fremmede findes, men evolutionen behøver ikke nødvendigvis at følge fysikkens love. Det er snarere en kæde af tilfældige hændelser, som let kunne have været anderledes. Ændrer man blot en af de mange fortidige begivenheder i vor biologiske historie, vil der ske en dramatisk ændring i det, der følger.

Hvis chordaterne (de første dyr med rygrad) ved et tilfælde ikke havde overlevet for millioner af år siden, så havde hverken hvirveldyrene eller pattedyrene og dermed menneskene nogensinde udviklet sig. Vi havde slet ikke været her i dag. Burgess' lerfossiler, som repræsenterer en epoke lige efter kambrium-eksplosionen for 570 millioner år siden, tilbageviser fuldstændig den antropomorfiske teori, at antallet af variationer stiger med tiden. I stedet viser det evolutionære mønster, at en stigning i antallet af forskellige arter kommer efter, at der er sket en reduktion, hvor måske blot 5% af arterne har overlevet.

Med Coffeys ord:

"De overlevende er højst sandsynligt vinderne i et lotteri, da det store flertal af skabninger ikke vil overleve."

Steven Jay Gould (1990) er ikke blot enig, han påpeger også, at hvis vi tager livets bånd og afspiller det igen, er der ingen garanti for, at vores specielle, selvbevidste type vil dukke op igen. Som Gould bemærker, behøver evolutionen ikke nødvendigvis at gentage sig selv. Vi er ikke andet end en tilfældig inkarnation. Det betyder, at det er højst usandsynligt og på grænsen til det umulige, at der findes andre menneskelignende intelligens-væsener - end ikke i andre former for kroppe - andre steder i kosmos. Coffey skriver kort og godt om vores antropomorfiske fejlslutning:

"Den konklusion på evolutionen, at der findes menneskelignende intelligensvæsener andre steder, er usandsynlig, ikke blot i et antropomorft lys, men på grund af en dyb forståelse af, at evolutionen ikke har andet mål end at tilpasse levende væsener til specielle lokale omgivelser. Hverken vi eller vores intelligens er evolutionens

højdepunkt. Evolutionens vej er for kringlet til, at det kan være tilfældet." (side 28)

Små, grå humanoider, som ligner mennesker en del, men er i stand til at kommunikere ved hjælp af telepati. Drager og alfer er det samme, hvis ikke mere sandsynlige. Hvis de fremmede kommer fra rummet, er det nærmere fra det "indre" end fra det "ydre". Det er på høje tid, at vi ser i øjnene, at alle vores forestillinger om ikke-jordisk liv kommer fra de mennesker, der tror på liv andre steder i det ydre rum og fra tv-serier som Star-Trek. De er ikke andet end projektioner af os selv. Hvis de mennesker, der tror på ufobortførelser, insisterer på, at de fremmede og deres teknologi er midt blandt os, hvorfor skulle NASA så rette deres store og kostbare radioteleskoper mod stjernerne?

Ifølge Coffey er håbet for at finde menneskelig intelligens andre steder blot en slags religiøs overbevisning. Med hans ord: "Det er religiøst, da det hviler på en tro, ikke en rationel forståelse for det budskab, evolutionen råber til os. Vi vil aldrig finde mennesker andre steder."

For de rette troende er ufobortførelser en del af deres overbevisning og en slags religion. Det er på sin plads at spørge, hvorfor så mange uddannede og troværdige mennesker inden for det psykiske område fuldstændig tilsidesætter deres videnskabelige og kliniske erfaring for at legalisere søvnlammelses- og hypnopompisk hallucinationsofres angst? Hvorfor har de glemt terapiens vigtigste princip: Gør ingen skade!

Når klientens tro på, at han har været bortført, bliver forstærket og bekræftet af terapeuten, skaber det større angst - da klienten nu er totalt hjælpeløs og ikke kan forhindre flere bortførelser. Hvis der så var blot den mindste tvivl med hensyn til deres tidligere oplevelser, kunne terapeutens pålidelighed fjerne alle gisninger. Som et resultat får den ulykkelige klient højst sandsynligt nye mareridt om sin tidligere oplevelse. Klienten er nu helt sikker på, at hans søvnlammelse og hypnopompiske hallucination var en vaskeægte ufobortførelse. Det, at forstærke et offers angst, er ikke god terapi!

For nogle få uger siden blev jeg kontaktet af en af Hopkins' klienter, som ikke kunne forstå, at jeg satte spørgsmålstegn ved Hopkins' tro på ufobortførelser. Han var dybt rystet, fordi jeg har stillet mig tvivlende over for hans oplevelse. Efter han havde fået sin oprindelige og meget stærke frygt genoplivet og forstærket under Hopkins' hypnose, var han fuldstændig overbevist om, at hans kontakt med ikke-jordiske var virkelig. I sit seneste brev slog han med meget vrede vendinger fast, at det var mig, der var skør: "Du var der ikke! Det skete ikke for dig! Du ved intet! Jeg ved, hvad der er virkelighed, og hvad der ikke er!"

Det punkt, som alle ofre for søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer synes at glemme, er: At hvis det ikke synes at være virkelighed, så må det være en hallucination!

Dan Wright, næstformand i MUFON's forskningsafdeling

bemærkede (1992), at der er en anden alvorlig mangel i ufobortførelses-scenariet. Wright skriver:

"Efter at have gennemgået MUFON's rapportarkiv, må man konkludere, at bortførelser **næsten aldrig finder sted** ... I de 14 år jeg har arbejdet for MUFON, har intet aspekt fået større opmærksomhed end det såkaldte 'bortførelsesfænomen'. Set fra en forskers synspunkt er dette fænomen det mest mishandlede. Og det skyldes udelukkede de selvudråbte eksperters hemmeligheds-kræmmeri." (side 10-11)

Wright er meget ophidset over de fejl, som de selvbestaltede eksperter begår i deres forsøg på at holde uvildige eksperter borte fra at analysere bortførelserne.

Med Wrights ord: "Autoritet uden ansvarlighed. Tænk hvis livet kunne være så let for os alle!"

Wright kritiserer også de mennesker, som undersøger bortførelser, for de fejl de begår:

1 De glemmer at undersøge deres vidners troværdighed.
2 De glemmer at få deres oplysninger bekræftet hos politiet, naboer, venner etc.
3 De nedskriver ikke hynotisørens spørgsmål og offerets svar ordret.
4 De glemmer at sikre sig oplysninger om hypnotisørens kvalifikationer og erfaring.
5 De følger ikke fornuftige videnskabelige normer, når de forsøger at afdække de fremmedes oprindelse og formål.

Wright køber ikke det argument, at deres eneste formål er at hjælpe de bortførte gennem en traumatisk periode af deres liv. Selv om et sådant formål er både storsindet og prisværdigt, er det ingen undskyldning for deres tarvelige og uvidenskabelige opførsel. Dette skaber selvfølgelig et nyt mysterium: Hvorfor har de mennesker, der tror på ufobortførelser, været så uvillige til at være oprigtige og åbne?

Dr. John Mack har været oprigtig og åben med hensyn til sine terapeutiske forsøg på at hjælpe formodede bortførte. En af hans mere interessante teknikker, som han kalder "åndedrætsteknik", er en teknik, som han siger, at han lærte af Stanislav og Christina Grof. Dr. Mack skriver:

"Åndedrættet gør os i stand til at bevæge os ind i og gennem følelsesmæssige forstyrrelser og arbejde med de energier og modstande, der er i kroppen. Jeg forklarer i begyndelsen, at det er vigtigt at få åndedræt og vejrtrækning til at fungere. Jeg fortæller personen, at åndedrættet giver ham styrke og forbinder ham med de livsgivende kræfter i kosmos. Tidligt i afslappelsesprocessen beder jeg den enkelte om at tillægge sig et dybere, langsommere og mere rytmisk åndedrætsmønster, og jeg får ham til at vende tilbage til sin vejrtrækning igen og igen." (Mack, "Helping Abductees", IUR, juli/august, 1992, side 14)

Det, der virker særlig underligt ved hans teknik, er, at åndenød ofte er en del af søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer. Trykket på brystet, åndedrætsbesvær osv. viser meget tydeligt, at Mack er påvirkelig af den lidelse, som en del

af hans klienter har. Det styrker også forbindelsen mellem de såkaldte bortførelser, søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer.

En rapport fra Basterfield (1992) er også meget bemærkelsesværdig. I den fortæller en australsk husmor om sin klassiske ufobortførelsesoplevelse, som fandt sted 20 år tidligere. Bortføreren var et mandligt væsen med langt, blond hår og iført en hvid skidragt. Basterfield mener, at det vigtigste i rapporten er, at "et vidne med pletfri omdømme øjensynlig oplevede et stigende antal hændelser, der endte med en bortførelse og et besøg en uge senere. Under denne bortførelse forlod hun aldrig fysisk de to ufo-forskere, som sad ved siden af hende."

Selv om man kan hævde, at det ikke drejede sig om en rigtig bortførelse, påpeger Basterfield, at bortførelsen opfylder de fire kriterier, som *Center for UFO Studies* (CUFOS), har opstillet som definition på en bortførelse. Dette afkræfter også Davis Jacobs' bemærkning om, at "i bortførelsesfænomenet er de bortførte aldrig fysisk til stede, når de har en bortførelsesoplevelse... Forskerne har aldrig registreret et eneste bortførelsestilfælde, hvor offeret rent faktisk var på den normale lokalitet, mens bortførelsen fandt sted."

Basterfields tilfælde er blot et eksempel, der bekræfter ufobortførelsessyndromets psykologiske natur.

Når det drejer sig om de mange forskellige påstande, som de mennesker, der tror på ufobortførelser, kommer med, så forekommer de fysiske beviser, som de flygtige fremmede efterlader, meget svære at fordøje.

Jerry Clark, næstformand for CUFOS, og Don Schmitt, CUFOS' leder af specielle undersøgelser, rejste til et afsidesliggende område i Illinois for at se på et yderst sjældent fund: et ikke-jordisk implantat.

En mand, som hævdede, at han havde været bortført, fortalte, at hans bortførere anbragte en lille genstand i hans næse, angiveligt en forbindelse til hjernen. Et par nætter efter en af sine bortførelser kørte manden ind i en bropille og blev slynget ud gennem forruden på sin bil. På hospitalet blev hans kranium undersøgt med røntgen. Kort efter ulykken fik manden en svær forkølelse, og da han pudsede næse, opdagede han noget mærkeligt. Det viste sig at være en mærkelig kuglerund genstand, som lignede den, som de ikke-jordiske havde anbragt i hans hoved. Da Clark og Schmitt mødte manden, underholdt han dem et par minutter, før han pakkede gaven ud.

Med Clarks ord:

"Don og jeg stirrede med vantro på genstanden. Det var en kugle fra et kugleleje. På det tidspunkt var det meget svært at holde masken. Men så satte nysgerrigheden ind, og vi tilbragte et par timer med at lytte til mandens historie. Vi undrede os, for var han egentlig klar over, at hans historier om ufobortførelser, set i lyset af hans falske bevis, virkede latterlig. Han virkede meget oprigtigt og nævnte navnene på nogle personer, som kunne bekræfte hans oplevelse." (Clark, april, 1992, side

20)

Clark og Schmitt fik også tilsendt mandens røntgenbilleder for at undersøge, om det ikke-jordiske implantat eller den jordiske kugle var på billederne. Der var dog intet usædvanligt på billederne.

Denne historie er et godt eksempel på, hvor let det er for almindelige personer at skabe og fastholde en bizar, men statusgivende illusion. Det er det samme for alle berygtede implantater, stjålne fostre, uforklarlige graviditeter, metalstykker, ikke-jordiske rumskibe mv., at ingen af dem er tilgængelige for almindelige undersøgelser, og ingen af dem har nogensinde fået ægtheden bekræftet af en anerkendt læge endsige blevet omtalt i et anerkendt medicinsk eller videnskabeligt tidsskrift.

De fremmedes berygtede transportsystem er lige så tåget som al den anden snak. Hvis rumskibene har den omtalte facon og overtræder de fysiske love, som det fremgår af utallige rapporter, er der noget galt, for de fysiske love synes at gælde i hele den kendte del af universet. (Merkowitz, 1967)

Når man tager et omhyggeligt kig på ufobortførelsesscenariet, opdager man ikke kun hundredvis af ubesvarede spørgsmål, utallige logiske mangler, side op og side ned med ubekræftede påstande, læssevis af "formodede" manglende fysiske beviser, intet uangribeligt fotografisk bevis, ingen bortførelse er set af flere vidner, og intet, der beviser, at det rapporterede møde med ikke-jordiske var andet end blot søvnlammelse og hypnopompiske hallucinationer, illusioner eller slet og ret fup.

Hvorfor er det små, grå mænd, der dukker op i hallucinationerne blandt amerikanere, når det er menneskelignende væsener med gyldent hår i de nordiske lande og reptiler i Italien?
De fremmede er selvfølgelig taget fra slutscenen i *Nærkontakt af Tredje Grad* og forsiden af *Communion*, figurer som i hvert fald tusinder af amerikanske mænd, kvinder og børn har set igen og igen. Når alt kommer til alt, bliver de fremmede og deres

robotagtige måde at bevæge sig på holdt i live af Hopkins, Jacobs, Bullard, Strieber, Mack og mange andre forfattere og filmproducenter. Alt, hvad der er skrevet om ufobortførelser, er skrevet for at give det bedste gys og det største mysterium med et minimum af sandhed i historien.

Det er som Eddy Clontz, redaktør af tabloidavisen Weekly World News har sagt: "Alle og enhver forsøger at afmystificere alt. Vi gør det modsatte, vi mystificerer alt."

Hvis de ufobortførte og deres meningsfæller har til hensigt at skabe et hjernevridende og forbløffende mysterium ud af en almindelig, men ikke særligt kendt søvnforstyrrelse, har de fået succes. Rent faktisk har de med mediernes hjælp skabt en vinder!

Konklusion

Om det er tilsigtet eller ej, så har hele scenariet omkring ufobortførelser udviklet sig til et fint iscenesat svindelnummer, en produktion, som blev dumpet ned på den amerikanske scene af en flok naive og lettroende, sensationshungrende fanatikere og vildledende psykoterapeuter, som skulle vide bedre. I altruismens hellige navn og hjulpet og tilskyndet af entusiastiske og ukritiske medier har disse ulykkesprofeter ikke blot skabt en fuldt udviklet neurose hos mange mennesker, som blot lider af en helt almindelig søvnforstyrrelse, men de har også øget angsten hos en allerede meget stresset befolkning. De optræder under dække af godgørenhed og godt borgerskab. De har succes med at gøre stor skade og har i løbet af processen ikke kun haft held med at stille videnskab og medicin i dårligt lys, men også psykologi og psykiatri.

Sådanne menneskelige handlinger forklædt som ufobortførelser er rent faktisk, som Philip J. Klass passende udtrykte det i 1989: "et farligt spil" - et spil, som ingen, der bekymrer sig om andres velfærd, nogensinde ønsker at spille.

Oversat af Flemming O. Rasmussen

Referencer

- 1. Asaad, Chassi. 1990. *Hallucinations In Clinical Psychiatry*, Brunner/Hazel, NY.
- 2. Baker, Robert A. 1990. *They Call It Hypnosis*, Prometheus Books, Buffalo, NY.
- 3. Basterfield, Keith. "Present At The Abduction", International UFO Reporter, maj/juni 1992, side 13-14, 23.
- 4. Basterfield, Keith and Bartholomew, R. 1988. "Abductions: The fantasy-prone personality hypothesis", International UFO Review, 13, 3, maj/juni, side 9-11.
- 5. Bell, C.C., Shakoor, B. & Thompson, B., et.al., "Prevalence of isolated sleep paralysis in black subjects", J. Natl. Med. Assoc., 1984, 76, side 501-508.
- 6. Bigelow Holding Corporation. 1992. *Unusual Personal Experiencies: An Analysis Of The Data From Three National Surveys, Conducted by the Roper Organization*, Las Vegas, NV.
- 7. Cavenar, Jesse O. & Caudill, Lucy H. 1979. "An Isakower

Phenomenon Variant In An Initial Dream", J. Clin. Psychiatry, 40, side 437-439.

- 8. Clark, Jerome. 1992. "Abduction Artifact", UFO Reporter FATE Magazine, april 1992, side 19-30.
- 9. Coffey, E.J. 1992. "The Anthropomorphic Fallacy", J. Brit. Interplanetary Soc., 45, side 23-29.
- 10. Dement, William C. 1976. *Some Must Watch While Some Must Sleep: Exploring The World of Sleep*, W.W. Norton & Co. Inc., NY.
- 11. Evans, Christopher. 1985. *Landscapes of The Night, Washington Square Press Book*, Simon & Schuster, NY.
- 12. Fukuda, K,, Miyasita, A., Inugame M. and Ishihara, K. 1987. "High Prevalence Of Isolated Sleep Paralysis: Kanashibari Phenomenon In Japan", Sleep, 10, side 279-286.
- 13. Gould, Steven J. 1990. *Wonderful Life*, Hutchinson Radius, London.
- 14. Hopkins, Budd. 1987. *Intruders: The Incredible Visitations At Copley Woods*, Random House, NY.
- 14A. Hufford, David J. 1982. *The Terror That Comes In The Night*. U. Penn. Press, Philadelphia.
- 15. Isakower, Otto. 1938. "A Contribution To The Psychopathology Of Phenomena Associated With Falling Asleep", Int. J. Psycho-Analysis, 19, side 331-345.
- 16. Jacobs, David. 1992. *Secret Life: Firsthand Accounts Of UFO Abductions*, Simon & Schuster, NY.
- 17. Klass, Philip J. 1989. *UFO Abductions: A Dangerous Game*, Prometheus Books, Buffalo, NY.
- 18. Liddon, S.C., 1967. "Sleep Paralysis And Hypnogogic Hallucinations", Arch. Gen. Psychiatry, 17, side 88-96.
- 19. McHugh, Paul R. 1992. "Psychiatric Misadventures", The American Scholar, efteråret 1992, side 497-510.
- 20. Mack, John E. 1992. "Helping Abductees", International UFO Reporter, juli/august, side 10-15, 20.
- 21. McKellar, Peter. 1979. "Between Wakefulnes And Sleep: Hypnogogic Fantasy", In *The Potential Of Fantasy And Imagination*, Random House, NY.
- 22. McKellar, Peter and Simpson, L. 1954. "Between Wakefulness and Sleep: Hypnogogic Imaging", Brit. J. Psychology, 45, side 266-276.
- 23. Merkowitz, William. 1967. "The Physics and Metaphysics Of Unidentified Flying 0bjects", Science, 157, side 1274-1279.
- 24. Merskey, H. 1992. "The Manufacture Of Personalities: The Production Of The Multiple Personality Disorder", Brit. J. Psychiatry, 160, side 327-340.
- 25. Payn, S.B. 1965. "A Psychoanalytic Approach To Sleep Paralysis: Review and Report of A Case", J. Nerv. & Mental Diseases, 140, side 427-433.
- 26. Penn, N.E., Kripke, D.F., and Scharff, J., 1981. "Sleep Paralysis Among Medical Students", J.

Psychology, 107, side 247-252.

- 27. Reed, Graham. 1974. *The Psychology Of Anomalous Experience*, Prometheus Books, Buffalo.
- 28. Rehm, Stanley R. 1991. "Sleep Paralysis And Nocturnal Dyspnea", Paper present at Advances In Pulmpnary & Critical Care Medicine International Symposium, Wien, Østrig, 29.-30. august 1991. University Of Kentucky Med Center, Lexington, KY.
- 29. Ring, Kenneth. 1992. *The Omega Project: Near-Death Experiences, UFO Encounters & Mind At Large*. William Morrow & Co., NY.
- 30. Rhue, J.W. and Lynn, S.J. 1987. "Fantasy Proneness: Developmental Antecendents", J. Personality, 55, 1, side 121-137.
- 31. Schneck. J.M. 1971. "Sleep Paralysis" in F. Scott Fitzgerald's *The Beautiful And Damned*", N.Y. State J. Medicine, 71, side 378-379.
- 32. Siegel, Ronald K. 1992. *Fire In The Brain: Clinical Tales Of Hallucination*. Dutton, M.
- 33. Singer, Jerome. 1975. *Inner World Of Daydreaming*, Harper & Row, NY.
- 34. Sours, J.A. 1963. "Narcolepsy And Other Disturbances In The Sleep-Waking Rhyth", J. Nerv. & Ment. Deseases, 137, side 525-542.
- 35. Stacy, Dennis. 1992. "Millions Of Americans Abducted?" FATE Magazine, september 1992, side 60-67.
- 36. Stern, Max M. 1961. "Blank Hallucinations: Remarks About Trauma And Perceptual Disturbances", Int. J. Psychoanalysis, 42, side 205-215.
- 37. Straub, Peter. 1979. *Ghost Story*. Coward, McCann and Geoghegan, NY.
- 38. Strieber, Whitley. 1987. *Communion: A True Story*. Beachtree Books. William Morrow, NY.
- 39. Strieber, Whitley. 1988. *Transformation: The Breakthrough*, William Morrow, NY.
- 40. Thigpen, C.H. 1984. "On The Incidence Of Multiple Personality: A Brief Communication", Intl. J. Of Clin. Experimental Hypnosis, 32, side 63-66.
- 41. Thigpen, C.H. and Cleckly H. M. 1957. *The Three faces Of Eve*. McCraw Hill, NY.
- 42. Williams, G.W. 1963. "Highway Hypnosis: An Hypothesis", Intl. J. Clin. Expr. Hypnosis, 11, side 143-151.
- 43. Wilson, S.C. and Barber, T.X. 1983. "The Fantasy-Prone Personality: Implications For Understanding Imagery, Hypnosis, and Parapsychological Phenomena", in *Imagery: Current Theory, Research And Application*, Ed. by A.A. Sheikh, John Wile & Sons, NY.
- 44. Wright, Dan. 1992. "Abductions: Our Dirty Secret", MUFON UFO Journnal, No. 287, marts 1992, side 10-11.

Robert A. Baker er professor emeritus i psykologi ved University of Kentucky.

Fakta og fantasier om ikke-jordisk liv

AF DAVID MORRISON

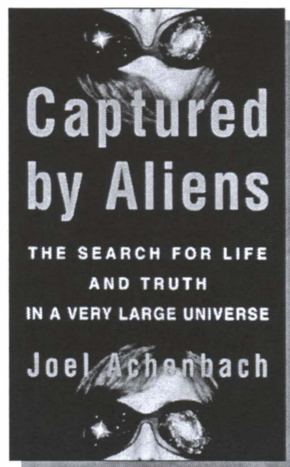
Captured by Aliens. The Search for Life and Truth in a Very Large Universe. Joel Achenbach. Simon & Schuster, New York, 1999. Indbundet. Pris: US $25. ISBN 0-684-84856-2.

Videnskabsjournalist Joel Achenbach har valgt den perfekte titel til denne vilde jagt gennem facts og fantasier om ikke-jordisk liv. Mens hans personlige sympatier ligger hos videnskaben (han betegner sig selv som skeptiker), giver Achenbach den anden side en fair behandling. Han anerkender de fleste ufologer, ofre for alien-bortførelse, selvudnævnte religiøse profeter og New Age mystikere, som han interviewer med en oprigtig indsats for at nå så langt, det er muligt i dette store og mystiske kosmos.

For en videnskabsmand ligger den største fascination i denne bog i Achenbachs udforskning af grænseområdet - det er ofte mere uklart, end vi kan lide at indrømme - mellem lovlig videnskabelig tankegang og mysticismens og pseudovidenskabens store univers. Vi får at vide, at enhver organisation og sekt bekymrer sig om, hvor den befinder sig i legitimitetens spektrum, fx Starseed-gruppen, som Achenbach besøgte, mennesker, som er overbeviste om, at deres legeme er blevet overtaget af aliens - holder deres møder hemmelige, fordi "de ikke ønsker, at der dukker skøre kugler op". Hvad ville du egentlig sige til en, som tror, at hun er født på Pleiaderne?

Bogen er inddelt i tre dele. Den første og tredje omhandler en temmelig ligefrem debat om videnskabens holdning til ikke-jordisk liv - af forskellige betegnet exobiologi eller astrobiologi. Ind imellem er der en rejse gennem det yderliggående fra Heaven's Gate kulten til Roswell. Han beskriver, hvordan denne verden på overdrevet vil ændre sig:

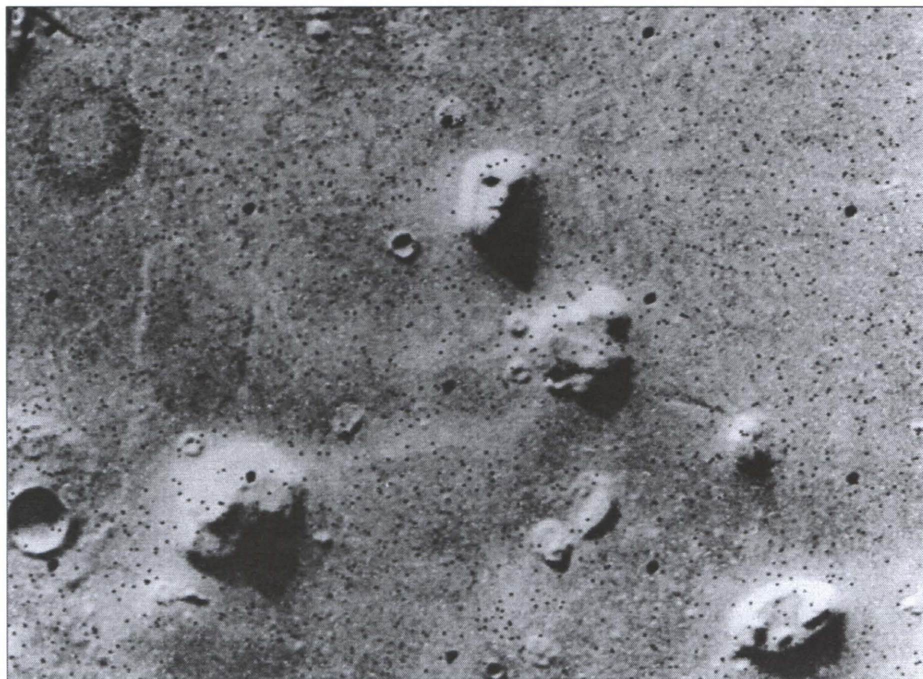
"Troen på det overnaturlige og

New Age har stort set overtaget det traditionelle studium af mystiske flyvende fænomener. At se en flyvende tallerken regnes i dag for ingenting. Du skal have kontakt. Hele området er stærkt optaget af mystiske, personlige, subjektive møder med aliens, bortførelser, parringer, graviteter med alienfostre osv."

Flere steder i bogen er der en beundrende og dog kritisk kommentar til Carl Sagan og den rolle, han spillede i debatten om ikke-jordisk liv. Der er faktisk aspekter fra Sagans komplekse forbindelse med disse emner, som får en meget bedre og mere hensynsfuld behandling i denne bog end i William Poundstones og Keay Davidsons biografier. Achenbach anerkender Sagans enestående position som den mest åbenhjertige fortaler for, at exobiologi og SETI skulle anerkendes som videnskabelige discipliner. Da Sagan fik superstjernestatus for sin *Cosmos* tv-serie og bog, var han folkets vejleder, når det gjaldt både videnskab og det pseudovidenskabelige ikke-jordiske liv. Som Achenbach karakteriserer ham, var Sagan den "ledvogter", som effektivt afstak grænsen mellem videnskab og pseudovidenskab. Han blev tit indbudt af mange fra grænseområderne, som forsøgte at få hans velsignelse og legitimering af netop deres interesse eller tro.

En beretning om Sagans ledvogterrolle stammer fra et interview med Richard Hoagland, forfatter til *The Monuments of Mars* og leder af Marsansigt-bevægelsen. Hoagland fortæller, at Sagan på et offentligt møde i 1985 kom med en bemærkning om, at NASA's planlagte missioner til Mars skulle

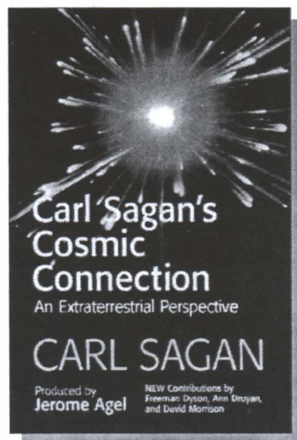
være åbne for at opdage det uventede. Udtalelsen synes uskyldig for os, men ifølge Hoagland, havde Sagan en kort øjenkontakt med ham, da han kom med bemærkningen. Hoagland befandt sig blandt journalisterne i salen. Sagans uskyldige kommentar blev på den måde en kodet meddelelse, som ansporede Hoagland til at fortsætte sin kamp for at bevise ansigtets ikke-naturlige oprindelse.

Hoagland hævdede over for Achenbach, at denne "godkendelse" legitimerede hans fortsatte korstog, selv efter Mars Global Surveyor havde optaget fotos med meget høj opløsning. Disse fotos afviste enhver mulighed for, at ansigtet havde en kunstig oprindelse. Hoaglands svar var, at NASA-billederne helt klart var falske, altså et af regeringens sløringsnumre, som ofte støttes af de mennesker, der er interviewet i bogen.

Sagans rolle er især interessant, fordi han selv blev beskyldt for at forvilde sig ud over den egentlige videnskabs grænser. Som studerende nærede han interesse for ufoer og håbede, at de var ikke-jordiske rumfartøjer.

Senere syslede han som sin russiske kollega I. S. Shklovskii med den teori, at Phobos, Mars' største måne, kunne være en enorm, kunstig måne skabt af en tidlig martiansk civilisation. Et kapitel i Sagans bog fra 1973 *The Cosmic Connection* beskriver, da han første gang så et nærbillede af Phobos, som Mariner 9 rumsonden tog, et billede, som klart viser, at Phobos snarere var en ramponeret klippemåne af naturlig oprindelse. Man kan fornemme den skuffelse, som denne enkle (men ikke uventede) afsløring havde. Men som Achenbach skriver, det var netop på grund af Sagans fordomsfrie holdning til grænseområderne, at mange af hans tidligere støtter blev så bitre på ham, da han vendte sig imod dem. Det var de berømte pseudovidenskabelige AAAS symposier om ufoer i 1969 og om Velikovsky i 1974, som Sagan organiserede, der skabte en stribe bitre Sagan-hadere.

En anden vigtig person i Achenbachs bog er NASA's administrator Dan Goldin, en meget visionær mand. Øjensynligt gik Goldin og Achenbach fint i spænd, da de delte hinandens drømme om en menneskelig udbredelse i universet, selv hans syn på den "Gud" som åbenbarer et storslået univers med stjerner (og liv). Nogle af Goldins mere dristige begreber inkluderer nanoprober af næsten mikroskopisk størrelse (man tænker på en mikrobe, som rent faktisk er en meget raffineret maskine) og interstellare rummissioner (gennemgår nu seriøse

undersøgelser hos Jet Propulsion Laboratory [JPL]). Achenbach omtaler den store respekt, som Sagan og Goldin nærede for hinanden, og han formoder, at de kan have stimuleret hinanden til at drømme om ting uden for den konventionelle videnskabs og ingeniørvirksomheds grænser.

Sagan og Goldin flyttede grænserne for det acceptable, men som betydningsfulde forgangsmænd kunne de ikke krydse dem. Det er dem, der har defineret grænserne.

I anden del af bogen frigør forfatteren sig fra det videnskabelige og kaster sig ud over videnskabens grænser og beskæftiger sig med mysticisme og svindel. Selv om han erkender, at det er et område fyldt med charlataner og bondefangere, respekterer Achenbach de mennesker, han møder, og accepterer oprigtigheden i deres synspunkter. Han er sjældent fordømmende, selv om han må indrømme, at han personligt hverken kan forstå, fornemme eller endog følge den alternative virkelighed, som synes så virkelig for mange af dem. Han gør det klart, at disse mennesker, hvor tåbelige de end virker på den etablerede videnskab, rent faktisk er skeptikerne meget overlegne i antal. Det er tankevækkende, at mange millioner amerikanske vælgere tror på alien-bortførelse og en massiv regeringssløring af ufo-landinger, samtidig med at stadig flere og flere bekender sig til astrologi og mange mystiske New Age begreber.

En af de mest fascinerende personer i denne bog er NASA-forskeren Henry Harris. Harris arbejder ved JPL på fremtidige koncepter såsom rumenergisystemer og avanceret fremdrift med henblik på interstellare flyvninger. Han er også en skarp ufo-forsker med mange kontakter til det videnskabelige overdrev. Som portrætteret af Achenbach, hører Harris til blandt de sande troende på, at aliens besøger Jorden etc. Han "havde et afslappet forhold til det fantastiske ... berørte det univers af ideer, som de fleste videnskabsmænd vælger at ignorere."

På en eller anden måde forliger Harris denne quasi-religiøse tro med sit NASA job, og Achenbach synes misundelig på hans evne til slå bro mellem de to verdener.

Achenbach er en dygtig videnskabsjournalist, hvilket også fremgår tydeligt af hans tidligere bøger (fx *Why Things Are: Answers to Every Essential Question in Life*).

Der er masser af godt videnskabeligt stof i denne bog, og forfatteren formidler det på en let måde. Han dømmer sjældent og prædiker aldrig. Dette er en af de mest tilgængelige og fornøjelige bøger om videnskab og skeptisisme, som man bør have i sin reol eller give til en ven.

Kilde: *Skeptical Inquirer*, marts/april 2000/ *-for*

Bortførelsesgåden er løst

AF ROBERT A. BAKER

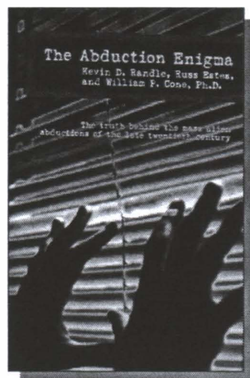
The Abduction Enigma: The Truth Behind the Mass Alien Abductions of the Late 20th Century.
Kevin D. Randle, Russ Estes og William P. Cone. Tom Doherty Associates Inc., New York, NY. 1999. Hardcover. 416 sider. Pris: US $ 25.95. ISBN: 0-312-86708-5.

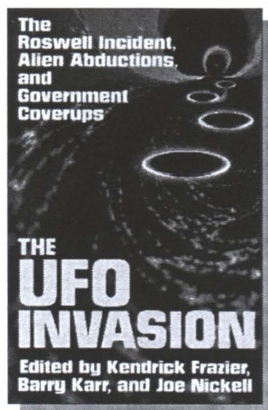
Denne bog skulle sammen med Skeptical Inquirer antologien *The UFO Invasion: Alien Abductions and Government Coverups* (Prometheus 1997) overbevise selv den mest overbeviste alien-bortførelses-troende om, at han ikke kun er blevet slemt misinformeret gennem de seneste 50 år, men også stærkt vildledt af populærpressen, bortførelsesforskerne, ja selv af bortførelsesofrene.

I forordet narrer Randle, Estes og Cone læseren til at tro, at de også selv tror, at alien-bortførelser virkelig finder sted ved at påstå, at de er overbeviste om, at ET har besøgt Jorden. Resten af bogen er en fremragende, trin-for-trin analyse af, hvordan denne ødelæggende myte om menneske-kidnappere så dagens lys, og hvordan den er blevet eksponeret, gentaget og forstærket af folklorister, propagandister, medieeksperter og pseudo-terapeuter såvel som i hundredvis af formodede ofre. Denne moderne myte er så fast forankret i vores kulturelle bevidsthed, at mange mennesker nu betragter alien-bortførelser som en etableret videnskabelig kendsgerning.

I kapitel efter kapitel gennemhuller forfatterne systematisk alle de beviser, som tilhængerne af alien-bortførelser er kommet med, siden Betty og Barney Hills oplevelse.

I første del foretages en meget detaljeret undersøgelse af "afbrudte

rejser", Travis Walton-sagen og de andre tidlige tilfælde af påståede kontakter og soveværelsesmøder. Alle anses for at være meget mangelfulde.

Anden del, "Den fælles trussel", omhandler metoder og motiver bag det behov, som mange mennesker har for at skabe og vedligeholde en alienfolklore såvel som måden, hvorpå en popkultur opfinder og bevarer en så mærkelig tro og illusion. Særlig fremtrædende er forfatternes forklaringer på andre sociale og psykologiske mekanismer, der styrker og støtter bortførelses-scenarier.

Tredje del, som er en af de bedste dele i bogen, er helliget en skarp og til tider hylende morsom analyse af bortførelses-forskerne og deres vanvittige metoder. De færreste af forskerne er dog så forvirrede og ført bag lyset som Marshall Herff Applewhite ("Bo") eller Bonnie Lu Nettles ("Peep"). De glemmer fejlagtigt de helt basale metoder, som er nødvendige i en videnskabelig adfærdsforskning.

De bortførelses-forskere, som er genstand for undersøgelsen, indbefatter Richard Boylan, John Carpenter, James Harder, Budd Hopkins, David Jacobs, John Mack og alien-jægeren og implantat-samleren Derrel Sims.

I fjerde del viser forfatterne på en klar og tydelig måde, hvordan denne dumdristige søgen efter aliens og bortførte ligner andre populære myter i de meget udbredte sataniske ritualer, reinkarnationer og fremkaldte erindringer om sexmisbrug i barndommen. Der er også en omtale af søvnlammelse og hypnagogiske og hypnopompiske hallucinationer, som uden tvivl har fået mange mennesker til at tro, at de har været bortført. I den forbindelse kommer forfatterne med følgende bemærkning:

"Er der en velbegrundet videnskabelig grund til at afvise søvnlammelse som forklaring på nogle tilfælde af alien-bortførelserne? Nej, det er helt klart en forklaring på nogle af dem ... For at flytte dette klassiske fænomen, søvnlammelse, over i en verden af alien-bortførelse, er hypnose en nødvendighed. Uden hypnose ville der ikke være nogen beretninger om alien-bortførelser. Hypnose giver forskerne nøglen til at forstå årsagen til bortførelsesberetningerne, men det ser ud til, at de har overset den." (side 306)

Forfatterne kommer også ind på de tros-bestemmende og forstærkende effekter, som eksisterer i de støttegrupper, der skyder op omkring de påståede bortførte og deres forskerguruer, som fx Hopkins og Mack. De hverken hjælper eller helbreder.

Femte del er helliget de såkaldte "fysiske beviser", som underbygger "realismen" i de påståede bortførelsesberetninger, såvel som alle bortførelsesforskeres primære værktøj: hypnose. Forfatterne finder igen gabende huller i påstandene, samtidig med at de viser eksempel på eksempel på, at ar ofte kan være lavet af personen selv; at implantater viser sig at være lavet af små stykker plastic og glas eller andre jordiske materialer; at de påståede alien-fostre aldrig er fundet; og de påståede

graviditeter som følge af insemination med alien-sperm aldrig er bevist. Når det gælder hypnosens troværdighed har Cone, en autoriseret og højt kvalificeret ekspert, sagt i utvetydige vendinger: "Hvad du ser, er hvad du får." Dvs. at hypnose ikke er den gyldne vej til sandheden. Det er i stedet den gyldne vej til fantasiland, og den person, som hypnotiseres, kan let blive manipuleret af bortførelses-forskeren til at tro hvad som helst og alting. Som forfatterne bemærker:

"Uden ufo-forskere, uden brug af hypnose og med en grundlæggende forståelse af søvnlammelse, kunne i hundredvis, hvis ikke tusindvis af såkaldte bortførte sove roligt om natten. De skulle ikke bekymre sig om fremmede væsener, som invaderer deres soveværelser. I stedet kunne de lære, at søvnlammelse er grunden til deres prøvelser. Uden bortførelsesforskere til at misfortolke søvnlammelse ville et stort antal mennesker være gladere og sundere." (side 306)

Bogens konklusion opsummerer og fremhæver, at hele alien-bortførelses-scenariet udgør et logisk paradoks og er "en moderne skrækhistorie i ordets rette betydning".

Mange af bortførelsesofrene er i høj grad fantasirige. Andre har meget svært ved at skelne mellem drøm, fantasi og virkeligheden. Angst og depression synes også at være fælles baggrundsfaktorer. Hvad det betyder, anfører forfatterne på side 72:

"Da Sherry, en formodet bortført, begyndte at tage Prozac, ophørte alt det mærkelige at ske."

Man bør dog ikke formode, at alle bortførte er sindsforvirrede eller psykisk syge. De fleste bortførte er - som bortførelsesforskerne påstår - helt normale og kommer fra alle samfundslag. Det er også sandt, at mange såkaldte "normale" mennesker også er ført bag lyset, dvs. de også rummer mange falske og irrationelle overbevisninger.

I et særligt skarpt og gennemtrængende afsnit i slutningen bemærker forfatterne:

"I alt for lang tid har vi lyttet til 'autoriteter', som vil overbevise os om, at alien-bortførelser virkelig finder sted. De præsenterer tilfælde efter tilfælde og forlanger, at vi beviser, at bortførelserne ikke finder sted. Men det er ikke på den måde, videnskaben formodes at arbejde. Forskere, som kommer med usædvanlige påstande, skal bevise deres rigtighed. Det har de hidtil ikke gjort." (side 363)

Og det sidste spørgsmål, som de stiller, er det samme, som skeptikere har stillet i årevis. Har vi været vidner til "alien-bortførelser", eller er det "terapeut-forførelse"? Beviser på det sidste er stærke.

Da jeg læste *The Abduction Enigma,* fandt jeg en anden perle i denne genre med titlen *The Alien And The Scalpel: Scientific Proof Of Extraterrestrial Implants In Humans* af Roger K. Leir, DPM (Doctor Of Podiatric Medicine) udgivet af Granite Publications, Columbus, NC, 1998-1999 (ISBN 1-89318301-7, 231 sider, US $18.95).

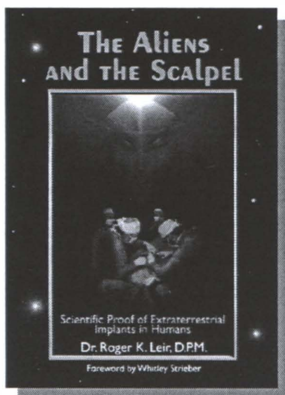
Denne "videnskabelige" klassiker har et forord skrevet af Whitley Strieber, og bogen er finansieret af

Robert Bigelow Foundation. Leir påstår, at de alien-implantater, som han har fjernet fra et antal bortførelsesofre, ikke stammer fra denne planet, men helt sikkert er genstande fra "en galakse langt, langt borte".

Som Randle, Estes og Cone skriver:

"Hver gang implantater bliver fundet af en forsker og analyseret af anerkendte, uafhængige laboratorier og videnskabsmænd, har det vist sig at være organisk materiale, glassplinter og andet helt almindeligt jordisk affald. Der er intet fundet, som lader antyde, at det er nogen form for hjernekontroludstyr, eller at det har andre påviselige funktioner." (side 257).

Forfatterne fortæller også, at en anden bortførelsesforsker, Darrel Sims fra Houston, Texas, altid medbringer en æske med påståede implantater fra bortførelsesofre. Han siger, at nogle stammer fra aliens, mens andre er fra CIA. Uafhængige vidner fortæller, at for dem ligner de små stykker almindeligt metal med en tilfældig splint af plastic eller glas.

The Abduction Enigma er en god, omfattende og oplysende afsløring af alien-bortførelses-svindlen og dens udøvere. På trods af den støtte de har fået af medier, folklorister og inkompetente pseudo-psykoterapeuter, har påstandene om alien-bortførelser fået dumpekarakter i forsøget på at skabe en rationel, pålidelig og videnskabelig troværdig sag.

Selv om de fleste argumenter i *The Abduction Enigma* er på fast grund, er bogens største svaghed, at forfatterne glemmer at nævne og oplyse referencer til de skeptikere, hvis tidligere arbejde danner basis for næsten enhver kritisk og påvist svaghed i alien-bortførelses-påstandene.

Af tidligere værker kan nævnes: Philip J. Klass' *UFO Abductions: A Dangerous Game*, (Prometheus Books, 1989) og den tidligere nævnte *The Alien Invasion*, (Prometheus, 1997), redigeret af Frazier, Karr og Nickell. Den dækker stort det samme område.

Anmelderen spekulerer også på, om *The Abduction Enigma*'s tre forfattere – hvis de satte sig ned og genlæste deres bog – ville fastholde (som de skriver i deres indledning), at "de alle tror, ET besøg har fundet sted"? Ikke desto mindre må Randle, Estes og Cone lykønskes for at have leveret endnu et godt søm til alien-bortførelsesmytens kiste.

Kilde: *Skeptical Inquirer*, januar/ februar 2000/ *-for*

Nye, falske MJ-12 dokumenter

AF PHILIP J. KLASS

"Majestic 12" - bedre kendt som "MJ-12" - opnåede international berømmelse i ufo-kredse i 1987. Det var, da ufologen William L. Moore og to kolleger offentliggjorde 3 tophemmelige dokumenter, som antydede, at præsident Harry Truman havde sammensat en superhemmelig MJ-12 gruppe 40 år tidligere til at tage sig af sager om ikke-jordiske besøgende. Trumans (påståede) handling var foranlediget af et formodet nedstyrtet fartøj, som blev fundet nær Roswell i midten af 1947. Påstanden om, at en tallerken var styrtet ned nær Roswell, var det centrale i en bog udgivet i 1980. En bog, som Moore havde skrevet sammen med Charles Berlitz. Berlitz havde tidligere skrevet en bog om den "mystiske fare" i Bermuda Trekanten.

I 1999 dukkede endnu et stort antal MJ-12 dokumenter op. Denne gang via en ufolog ved navn Tim Cooper. Han hævder, at han fik dem fra forskellige hemmelige kilder. Deres ægthed er blevet bekræftet af Robert Wood, en anset forhenværende McDonnell-Douglas forsker, og hans søn Ryan.

Wood er medlem af den ni mand store Executive Council i Peter Sturrock's Society for Scientific Exploration. Med udgangspunkt i Woods' godkendelse, har den velhavende Silicon Valley softwareekspert Joe Firmage, som er overbevist om, at nogle ufoer er ikke-jordiske besøgende, også sagt god for Coopers dokumenter.

Den 25. november 1999 udsendte International Space Sciences Organization (ISSO), som Firmage dannede for at støtte sin ufo-interesse, følgende erklæring: "igangværende forskning tyder på, at mange, måske alle, de såkaldte MJ-12 UFO-dokumenter, er fremstillet officielt som en del af regeringens skjulte, psykologiske krigsførelse ..."

Dette er latterligt! De nye Cooper-dokumenter er ligesom deres forgængere fra 1987 så gennemsyrede af fejl og mangler, at de aldrig ville kunne narre hverken sovjetiske eller kinesiske efterretningseksperter. Selv ihærdige ufo-tilhængere har afvist dem som tydelige forfalskninger.

Et af de originale MJ-12 dokumenter, som Moore og hans to partnere, (ufo-foredragsholder Stanton Friedman og tv-producer Jaime Shandera) offentliggjorde, hævdes at være et memo fra præsident Truman til forsvarsminister James Forrestal dateret den 24. september 1947. Memoet legaliserer dannelsen af MJ-12 gruppen.

Mine undersøgelser afslørede, at Trumans underskrift var en påklistret fotokopi af en ægte underskrift, inklusive tilfældige ridser fra et

memo, som Truman skrev til Vannevar Bush den 1. oktober 1947.

Et andet MJ-12 dokument offentliggjort af Moore m.fl. hævdes af være fra en 18. november 1952 briefing til præsidentkandidat Eisenhower, skrevet af MJ-12's leder, kontreadmiral R.H. Hillenkoetter, som havde været chef for CIA. Der er adskillige fejl i dette "Eisenhower Briefing Document" (EBD). Den mest åbenlyse er dets reference til det falske Truman memo fra den 24. september 1947.

Dertil kommer, at EBD gentagne gange bruger en meget usædvanlig datering - en hybrid kombination af civile og militære formater med et overflødigt komma, fx *18 November, 1952*. Denne usædvanlige datering brugte William L. Moore ofte i sine personlige breve, indtil jeg omtalte dette "besynderlige sammentræf" i min første artikel, hvor jeg pillede glorien af de originale MJ-12 papirer (se *Skeptical Inquirer* 12, Vinter 1987-1988).

Det tredje af MJ-12 dokumenterne offentliggjort af Moore m.fl. midt i 1987 hævdes af være et kort memo dateret den 14. juli 1954 fra Robert Cutler til stabschefen i USAF general Twining med oplysninger om en ændring af datoen for, hvornår man skullet underrette præsidenten om "MJ-12 Special Studies Project". Undersøgelser afslører, at på den dato, hvor Cutler angiveligt skrev memoet, var han slet ikke i landet.

Moore påstod, at han og Shandera fandt Cutler-memoet på et usædvanligt sted, da de besøgte Nationalarkivet. Memoet, som er dobbeltfoldet, kan let være båret ind i arkivet i Moores eller Shanderas frakkelomme. Mindre end to år før Moore offentliggjorde de oprindelige MJ-12 papirer den 16. april 1983, havde han betroet sin dengang nære ven og ufolog Brad Sparks, at han overvejede at fremstille og offentliggøre nogle falske, tophemmelige dokumenter. Moore forklarede Sparks, at han håbede, at sådanne falske dokumenter ville opmuntre tidligere militær- og efterretningsofficerer, som kendte til regeringens (påståede) ufo-sløring, til at bryde deres tavshedsløfte. Sparks var stærkt imod ideen.

Der gik næsten syv år, fra de originale MJ-12 dokumenter blev offentliggjort, til et nyt MJ-12 dokument dukkede op den 14. marts 1994. På den dato modtog Don Berliner, en ihærdig ufolog, i sin post en ufremkaldt rulle 35 mm film fra en anonym kilde. Da filmen blev fremkaldt, kunne Berliner se, at den indeholdt billeder af, hvad der så ud til at være kopier af sider fra en "Top Secret/MAJIC/Eyes Only Special Operations Manual" (SOM 1-01), som skulle oplyse militærpersoner om, hvordan de skulle bjærge nedstyrtede tallerkener og deres besætninger.

SOM 1-01, angiveligt trykt i april 1954, er fuld af fejl. Der står fx, at nedstyrtede fartøjer skulle sendes til "Area 51 S-4" i Nevada. Men denne del af Nellis Air Force Base fik først navnet "Area 51" adskillige år efter, at SOM 1-01 blev trykt.

Som et resultat af de mange fejl i SOM 1-01 blev der den 14. marts 1999 udsendt en erklæring om, at manualen var en forfalskning.

Erklæringen var underskrevet af Berliner og mange andre fremtrædende ufologer. På det tidspunkt dukkede et nyt parti på over et dusin MJ-12 dokumenter op. De kom fra Tim Cooper og blev offentliggjort af Robert Wood og hans søn Ryan på en ufo-konference i Connecticut. De havde meget kraftigt fremhævet dokumenternes ægthed, selv om Wood indrømmede, at der var fejl i dem. Men han påstod, at disse uregelmæssigheder "var et bevis på ægtheden .... [Dokument]-forfalskere gør alt for, at de skal være perfekte."

Wood har ikke omtalt, at hans gode ven gennem mange år, ufo-foredragsholderen Friedman, som stadig er en af de mest standhaftige støtter af de originale MJ-12 dokumenter, tidligere har undersøgt mange af Coopers dokumenter og konkluderet, at i hvert fald et af dem er en forfalskning. Friedman havde omtalt sine opdagelser og mistanke til andre af Coopers dokumenter i sin bog *Top Secred/MAJIC*, udgivet tre år tidligere.

Den britiske ufolog Timothy Good, som i 1987 meget stærkt fremhævede de originale MJ-12 dokumenters ægthed i sin bestseller *Above Top Secret*, har senere karakteriseret dem som falske. Det sker i høj grad på basis af den falske underskrift på Truman-memoet fra den 24. september 1947. Men i de tidlige 1990'ere, før Goods desavouering af de originale MJ-12 papirer, begyndte han at modtage nogle af de "nye" MJ-12 dokumenter fra Cooper.

Goods mistro til de nye Cooper dokumenter skyldes nogle faktuelle fejl. Vigtigere er dog, at Good bemærkede, at der var mekaniske fejl ved nogle af typerne på den skrivemaskine, som Cooper havde brugt til at skrive to breve med hhv. den 4. oktober og den 7. oktober 1991, sammenlignet med de skrivemaskiner der blev brugt til et af hans MJ-12 dokumenter, angiveligt skrevet i 1952. Efter ønske sendte Good mig kopier af Coopers to breve, så jeg kunne undersøge dem.

Coopers to 1991 breve til Good havde ikke blot den samme skrifttype som den (formodede) 1952 Top Secret MJ-12 Annual Report, men vigtigere var, at de store bogstaver G og N var lettere løftet i forhold til de små bogstaver. En erfaren undersøger

Cooper's letters of October 4 and 7, 1991 (enlarged slightly)

Timothy Good
20 Morley Cou
78 The Avenue

Mr. Timothy G
20 Morley Cou
78 The Avenue

8.0, para. 8.3)
in 1948.
8th Air Force

From Cooper's "MJ-12 Annual Report" (enlarged slightly)

7 January 1948
14 May 1948
1947/48 crisis
In 1885
16 June 1948
13 January 1948
Long. 106-28-29
least (8,973) items
No. 98, para 1.

fortalte mig, at det var meget lidt sandsynligt, nærmest helt umuligt, at både Cooper og 1952 maskinskriveren ikke havde trykket "skift-tasten" ned i den lavest mulige position, da de skrev G og N.

Dertil kommer, at både Coopers breve og 1952 dokumenterne indeholder et "hævet 8", som ikke kræver brug af skrivemaskinens skift-tast (se fig. side 48). Dette besynderlige sammentræf blev omtalt i november 1999-udgaven af *Skeptics UFO Newsletter*, som Wood fik en kopi af. Hans svar, som jeg modtog via en e-mail den 13. december, lød:

"Spørgsmålet er, om den slags ["det hævede-8"] er karakteristisk for den model af skrivemaskiner ligegyldigt serienummer. Vi må undersøge andre eksemplarer af samme model, og jeg håber, vi får fat i nogen."

Med andre ord formoder Wood, at denne mekaniske fejl muligvis var en seriefejl i alle skrivemaskiner af denne model produceret de seneste årtier. Jeg har intet hørt fra Wood om denne sag siden midten af december 1999.

I mellemtiden har Tim Cooper lagt en længere afhandling om sit syn på de nye MJ-12 dokumenter ud på internettet den 10. december 1999. Hovedpunkterne i Coopers afhandling er citeret her:

"Spørgsmålet, om de [Coopers dokumenter] er enestående, autentiske eller ægte, er ikke emnet her. Det vigtigste er ... de oplysninger, som dokumenterne indeholder .... Efter min ydmyge mening er Majestic dokumenterne i bund og grund pålidelige, når det drejer sig om indholdet med undtagelse af den tvivlsomme hypotese om, at der er andre intelligente, tænkende, maskinbyggende kulturer, som dagligt besøger planeten Jorden."

Med oprettelse af web-stedet (http://www.majesticdocuments.com/index.html), forsøger Robert og Ryan Wood at promovere deres syn på MJ-12 sagen:

"Majestic Dokumenterne: Beviset på at vi ikke er alene. Hvad med militærets og regeringens nysgerrighed angående ufoer, vragdele og ikke-jordiske? Dette web-sted indeholder alt om det! Dokumenterne, det juridiske, militæret og efterretningstjenesten. Tag med os på en rejse ind i en tophemmelig verden, som en regeringsklike har skjult siden 1941."

Et af Coopers dokumenter hævder, at en nedstyrtet tallerken blev fundet i foråret 1941 nær Cape Girardeau, Missouri, seks år før det formodede Roswell-tilfælde. Hvis det er sandt, har Eisenhower Briefing Dokumentet fuldstændig glemt at nævne denne historiske begivenhed.

Kilde: *Skeptical Inquirer* maj/juni 2000/ - *for*

Virkelighedens X-files

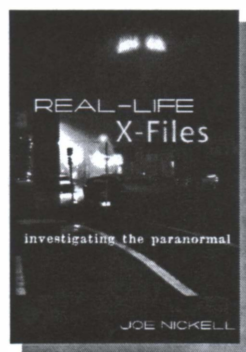
AF KIM MØLLER HANSEN

Joe Nickell er forhenværende leder af et detektivbureau m.m., ph.d. i engelsk og nuværende Senior Research Fellow hos "Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal" (CSICOP) - den amerikanske organisation, der tager al mystik og overtro ved vingebenet.

I mere end 30 år har Nickell undersøgt påståede paranormale hændelser - ikke fra skrivebordet, men ved at besøge mystiske steder, interviewe clairvoyante, udføre eksperimenter etc.

I bogen *Real-Life X-Files* gennemgår han 40 paranormale sager, fx spontan selvforbrænding (spontaneous human combustion, SHC), clairvoyante personers evne til at hjælpe politiet med at opklare forbrydelser, poltergeistfænomener, spøgelsesfotos, søslanger, ufo-kulte, Roswell-obduktionsvideoen og Roswell-legenden, Kennedy-forbandelsen, The Devil's Footprints, grædende madonnabilleder, stigmata (sårmærker på hænder og fødder), ånde-malerier, sigøjnernes spådomsevner, "magnetiske" bakker, mælkedrikkende gudestatuer, alien implants (genstande i ufobortførte), spiritisme, skatten på Egeøen, korncirkler, hjemsøgte kroer, snakeoil og anden naturmedicin, spøgelsesskibe, aurafotografering og Jesu ligklæde.

De 47 kapitler er alle velskrevne og med et overskueligt omfang, forsynet med fyldige litteraturlister og noter. Nickell skriver særdeles veloplagt. Han er på hjemmebane og går til hvert mysterium med sund skepsis og stor grundighed. Selv om han ikke tror på overnaturlige evner, dømmer han ikke folk på forhånd. De skal have lov til at fremføre deres sag, hvorefter Nickell så videnskabeligt som muligt forsøger at efterprøve påstandene. Fx overværede Nickell i 1996 et Mark Walberg Show, hvor gæsterne var to clairvoyante personer. Den ene var Ron Bard, som påstod, at han havde hjulpet politiet med at opklare 110 mordsager og finde 150 forsvundne børn. Bard fremhævede den sag, som han huskede som sin

Joe Nickell: *Real-Life X-files: Investigating the Paranormal*, The University Press of Kentucky 2001, 326 sider, indb., ill. US$ 27,50.

mest vellykkede: To myrdede piger var blevet fundet i sorte plasticsække i Harrison, New York. Bard hjalp politiinspektøren med at identificere pigerne, og ved at se på en nøgle, som også blev fundet i sækken, var Bard i stand til at finde frem til morderne.

Nickell tog Bard på ordet og begyndte at grave i den gamle mordsag. Efter søgen i avisarkiver o.

De sørgelige rester efter John Irving Bentley, der tilsyneladende blev offer for spontan selvforbrænding.

lign. og interviews med de involverede politifolk fandt Nickell ud af, at Bard slet ikke havde været involveret i mordsagen. Hans mor - som også siges af være “psykisk” - havde af en politibetjent fået lov til at komme med gode råd om pigernes identitet, de formodede mordere m. m., men hendes forudsigelser skød helt ved siden af. Eller næsten: Hun “kunne se”, at morderen boede bag en rød dør - men dem er der også temmelig mange af i New York!

Mordgåden blev løst ved at bruge gammeldags, politimæssige efterforskningsmetoder - og ikke paranormale evner!

Nickell afrunder denne sag med ordene: “Hvis dette er den bedste sag, han kan fremvise, så må de andre virkelig være elendige!”

Mange mysterier har karakter af vandrehistorier - en vens ven har hørt eller kender en, der har oplevet dit eller dat, som ingen kan forklare. Nickell går i sin søgen tilbage til de oprindelige kilder og viser gang på gang, at tidens tand har pyntet gevaldigt på historier, som for længst har fundet deres naturlige forklaring eller knapt er mystiske, men som stadig lever deres gådefulde liv.

At mange mysterier simpelt hen er ganske, gemen svindel kan vel næppe undre. Nickell er dog fair over for ophavsmændene, selv om han er sikker på, at de svindler. I sagen om fx den grædende ikon i den græsk-ortodokse kirke i Toronto, forsøgte Nickell at undersøge det mirakuløse billede og “tårerne” - selv om han på forhånd ikke havde megen fidus til hverken miraklet eller kirkens præst.

De fleste ville nok på forhånd have sparet sig ulejligheden og hovedrystende have sagt, at enhver er salig i sin tro. Det lykkedes dog Nickell under stort ståhej - da kirken var invaderet af hundredvis af troende - sammen med en fotograf og journalist fra “Toronto Sun” at komme så tæt på ikonen, at han kunne konstatere, at det ikke var en ægte ikon, men en religiøs plakat limet op på en træplade og forsynet med smykker og religiøst kitsch skænket af troende.

Tårerne kom ikke fra øjnene, men nærmest fra et sted over panden og så ud til at være løbet ned over hele billedet for nogen tid siden. Tårerne lignede olie og løb slet ikke. Faktisk så det ud, som om der var pøset olie på billedet før seancen. I betænkelig nærhed af madonnaens hoved på billedet hang i øvrigt en olielampe, som skulle flyttes, for at man kunne se hovedet tydeligt.

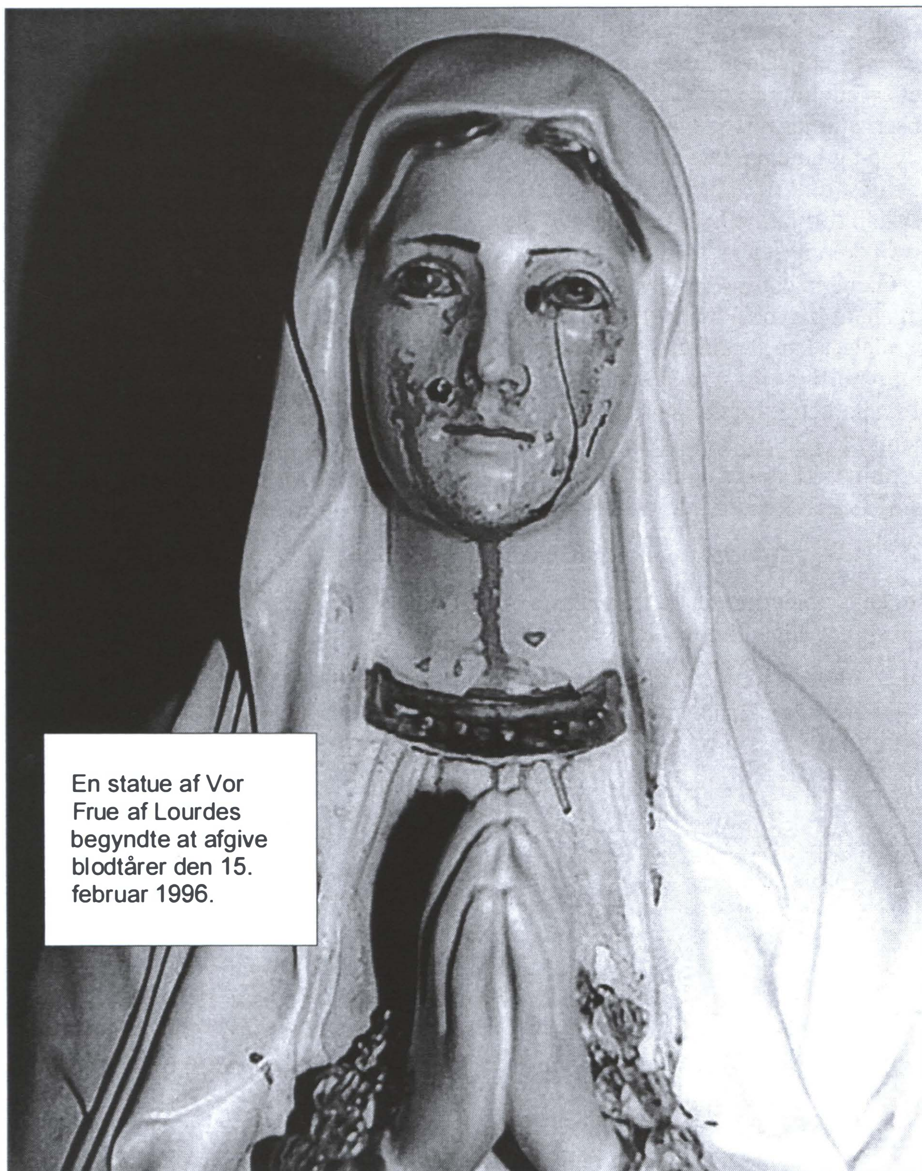
Det lykkedes ikke Nickell at få fysiske beviser med sig i form af en prøve af de mirakuløse tårer, så efter besøget i den overophedede kirke begyndte han at grave lidt i præstens fortid. Det viste sig, at præsten tidligere havde været tilknyttet andre kirker, som alle på et tidspunkt havde madonnabilleder, der begyndte at græde mirakuløse tårer og altid på et tidspunkt, hvor kirken stod og manglede penge. På et hængende år blev de imidlertid gælden kvit, da pilgrimme begyndte at strømme til og skæppe i kirkebøssen. Desuden var præsten blevet smidt ud af en anden menighed pga. uærlighed, og fordi han havde arbejdet på et bordel!

Nickell illustrerer også forbilledligt, hvordan fx et begreb

som efterrationalisering spiller ind mht. troen på det paranormale.

Mange rapporter om mystiske hændelser (fx ufoobservationer og bølger af monsterobservationer) er ofte udtryk for det, som psykologer kalder contagion ("smitte"). Begrebet kan bedst illustreres med et eksempel:

I 1978 stak en lille panda af fra en zoologisk have i Rotterdam. Dette resulterede i over 100 panda-observationer over hele Holland. Det viste sig imidlertid, at pandaen var

En statue af Vor Frue af Lourdes begyndte at afgive blodtårer den 15. februar 1996.

blevet dræbt af et tog få meter fra den zoologiske have - så ingen kunne af indlysende årsager have set det sjældne dyr. Men hvorfor observerede folk så pandaer i massevis? Svaret er contagion: Vores forventninger kan få os til at misfortolke det, vi ser. En person ser ud ad øjenkrogen en mørk skygge, der krydser gården - en hund bliver til en "panda". Senere kommer der svindelnumre til, så de mange observationer bliver svære at finde hoved og hale på. Det bliver svært - nærmest umuligt - at finde en løsning, der kan forklare alle observationer, og mystikken består.

Gang på gang viser Nickell i bogen, at tilsyneladende uforklarlige hændelser kan forklares som værende helt naturlige - bare man kender lidt til fysik, kemi, logisk sans og den menneskelige psyke - og så er det bestemt ikke noget minus, hvis man som Nickell kender lidt til trylleriets kunst.

Bogen er underholdende læsning og kan sprede lidt sund fornuft i en verden, som helst vil tages ved næsen.

Fordi noget er uopklaret, behøver det ikke nødvendigvis at være uforklarligt.

Joe Nickell bliver ofte brugt som konsulent i diverse tv-shows og udsendelser, som beskæftiger sig med mystiske emner. Han er en flittig skribent i nyhedsbrevet *Skeptical Briefs* og tidsskriftet *Skeptical Inquirer*, ligesom han har skrevet en hel del bøger, bl.a. den anbefalelsesværdige *Looking for a Miracle - weeping icons, relicts, stigmata, visions & healing cures*, Prometheus 1998.

Illustration fra Charles Dickens' "Bleak House" (1853) – hvor den onde Krook på mystisk vis går op i røg og bliver til aske.

Militære ufo-bortførelser?

MILABS: Military Mind Control and Alien Abduction er skrevet af dr. Helmut Lammer. Bogen, som blev udgivet på det amerikanske marked af Illuminet Press i april/maj 1999, vil bevise, at nogle af ufo-bortførelserne udføres af militærpersoner.

"Hvis du tror, at du har et rimeligt kendskab til bortførelsesfænomenet, kan du godt tro om igen," skriver Helmut Lammer. "Efter at have læst *MILABS*, opdager du, at der er mange og meget dunkle aspekter involveret."

Helmut Lammer har opdaget, at flere og flere formodede bortførte påstår, at hemmelige militære organisationer var indblandet. Nogle af dem, såsom Katharina Wilson, Leah Haley, Melinda Leslie og dr. Karla Turner, havde angiveligt traumatiske erindringer om, at de blev bortført af ukendte militærpersoner. "Indtil nu," siger Helmut Lammer, "har sådanne tilfælde kun været omtalt i bøger og artikler, som de bortførte selv har skrevet, mens kendte bortførelsesforskere har ignoreret dem.

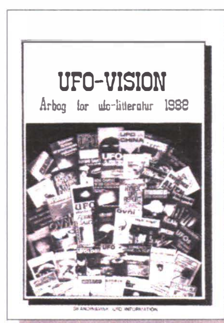
"*MILABS* er den første bog, som i deltaljer fremlægger beviser på, at hemmelige militære organisationer er stærkt indblandet i bortførelsesmysteriet," siger Helmut Lammer.

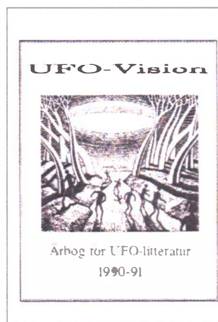
Bogen omtaler tidligere tophemmelige amerikanske hjernekontrol-projekter såsom ARTICHOKE og MK-ULTRA og sammenligner hjernekontrolofre med MILAB-bortførte, dvs. påståede ufo-bortførte, som hævder, at de også blev kidnappet, undersøgt, krydsforhørt og i nogle tilfælde har fået implanteret små fremmedlegemer af militærpersoner, mænd i hvidt laboratorietøj eller mænd i forretningshabitter.

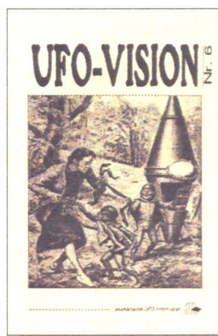
Bogen omtaler den mulighed, at MILABS også drejer sig om aktiviteter som sorte, anonyme helikoptere set i forbindelse med ufobortførelser, påståede kidnapninger foretaget af hemmelige militære- eller efterretningspersoner, skabelse af "indbildte bortførelser" og implantation.

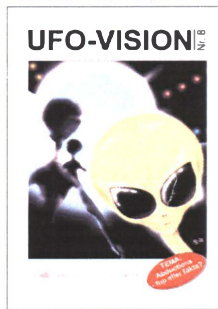
Kilde: *CNI News*, Vol. 5, No. 1, Part 1/ *-for*

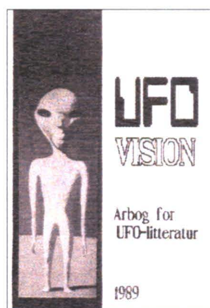

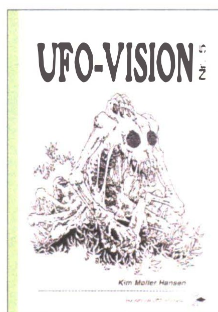

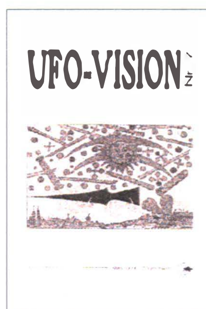

ISSN 0902-2341
ISBN 87-87628-84-8
DC 13.905

Bestilling af UFO-

Undertegnede bestiller hermed følgende:

___ stk. UFO-Vision 1988
kr. 78,00

___ stk. UFO-Vision 1989
kr. 78,00

___ stk. UFO-Vision 1990/91
kr. 78,00

___ stk. UFO-Vision 5 (1997)
kr. 148,00

___ stk. UFO-Vision 6 (1998)
kr. 96,00

___ stk. UFO-Vision 7 (1999)
kr. 48,00

___ stk. UFO-Vision 8 (2004)
kr. 59,00

Til den samlede pris lægges kr. 26,00 i porto/ekspedition. Send kuponen eller en kopi til:

SUFOI
Postboks 6
2820 Gentofte

Navn:

____

Adresse:

____

____

____